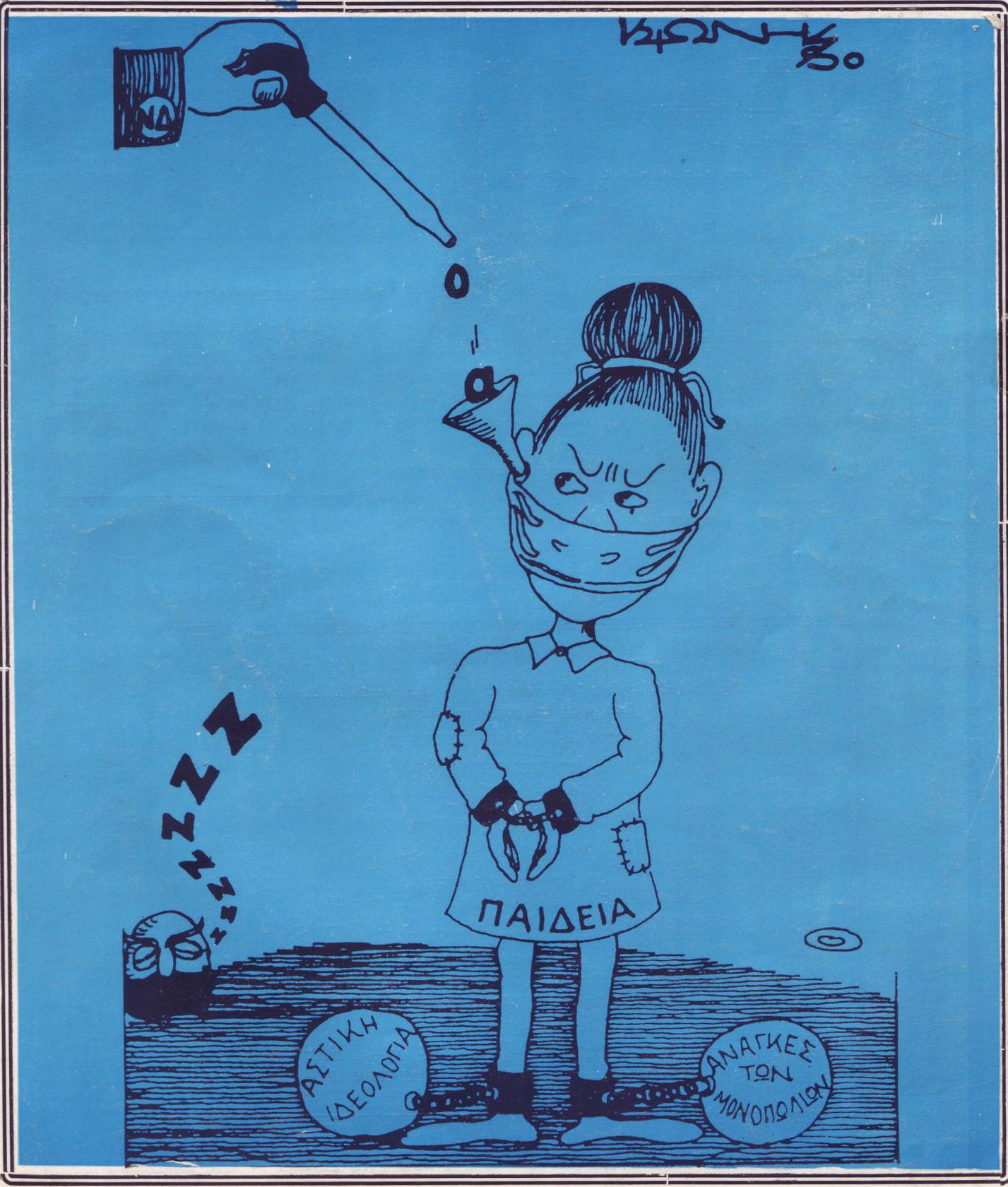

Παρουσία

Γιαν. Τσαλδάρη 13 Σέρρες - "Έτος Δ' - Τεύχος 25 - Οκτώβρης 1980 - Τιμή 20

Τὰ Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου
στὴ Θεσσαλονικὴ εἶναι
Βασ. Ἡρακλείου 36,
3ος ὄροφος

Περιεχόμενα

ΘΕΜΑΤΑ	Σελ.
Κυβερνητικὴ Ἐκπαιδευτικὴ Μεταρρύθμιση	3
Ἡ Μετανάστευση στὸ Νομὸ μας	6
Συνέπειες στὴν ἐργατικὴ τάξη ἀπὸ τὴν ἔνταξη στὴν ΕΟΚ	8
Ναρκοτικά	10
Ἡ κρατικὴ προικοκρατία	14
...Χιόμιος (!!!) μὲ σάιτσα καὶ φωτογραφίες	15
Ὀλυμπιάδα '80	16
Οἱ Σερραῖοι φοιτητὲς καταδικάζουν τὴν ἐπανένταξη	18

Γραφεῖτε συνδρομητὲς στὴν
«Παρουσία». Στείλτε τὴν συν-
δρομὴ σας στὴν Ἐθνικὴ Τρά-
πεζα Ἑλλάδος (Υποκατ)μα
Σερρών, ἀριθμὸς λογαρια-
σμοῦ 470040 — 6.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Περιοδικὴ ἔκδοση τῆς Ἐνώσεως Φοιτητῶν - Σπουδαστῶν Ν. Σερρῶν,
διευθύνεται ἀπὸ συντακτικὴ ἐπιτροπὴ

Ἐκδότης: ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ ΝΙΚΟΣ

ΙΚΟΝΙΟΥ 15 ΣΕΡΡΕΣ

Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου:

ΣΕΡΡΕΣ: Π. Τσαλδάρη 13

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βασ. Ἡρακλείου 36

Ἐτήσιες Συνδρομές:

Φοιτητὲς - Σπουδαστὲς - Μαθητὲς 150. Ἰδιώτες 250

συνδρομὲς φίλων 400, Τράπεζες - Ὄργανισμοὶ - Δ. Ὑπηρεσίες 800

Ἐμβόσματα - Ἐπιταγές

«Ἐνωση Φοιτητῶν - Σπουδαστῶν Ν. Σερρῶν» — Ἐθνικὴ Τράπεζα Ἑλλάδος

Υποκατ)μα Σερρών, ἀριθμὸς λογαριασμοῦ 470040-6

Τυπώνεται:

στὸ τυπογραφεῖο Α. ΣΥΝΑΠΑΛΟΣ — Φιλικῆς Ἐταιρείας 45, τηλ. 267.777 Θεσσαλονικὴ

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΤΖΙΟΚΑΣ

Φοιτητικά θέματα

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ: ΝΕΟΙ ΤΑΞΙΚΟΙ ΦΡΑΓΜΟΙ ΣΤΗ ΜΟΡΦΩΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Του Α. Τζιόλα, μέλους του Κ.Σ. της Έθνικής
Φοιτητικής Ένωσης Ελλάδος (Ε.Φ.Ε.Ε.).

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η κυβερνητική εκπαιδευτική μεταρρύθμιση στην Παιδεία άρχισε νά εφαρμόζεται.

Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ταυτίζεται με την άνευθυνότητα, την όπισθοδρόμηση, την αισχροκέρδεια και την έκμετάλλευση της Παιδείας από τους «εμπόρους των γραμμάτων». Πρόκειται για τό μεγάλο σκάνδαλο της διαρροής των θεμάτων των Πανελληνίων εξετάσεων. Εκείνοι πού κόπτονται για «μεταρρύθμιση» ουσιαστικά αποδείχνεται ότι είναι οί μόνοι πού μπορούν νά κόπτονται για έκμετάλλευση και άπαιδευσία στό νευραλγικό τομέα της Παιδείας. Είναι όμως ποτέ δυνατόν αυτοί οί ίδιοι οί άνθρωποι, οί δάσκαλοι, οί Γεν. Διευθυντές, νά αποτελούν και τούς έγκεφάλους της λεγομένης μεταρρύθμισης; Σύμφωνα με την λογική και τά πεπραγμένα, την ιδεολογία και τό σύστημα της Δεξιιάς στην Ελλάδα, ΝΑΙ.

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΑΥΤΗΣ της μεταρρύθμισης ταυτίζεται με τό 80ο)ο της άποτυχίας των μαθητών, σ' αυτές τις εξετάσεις, πού τό μεγαλύτερο ποσοστό είναι θέβαια πάλι από τά λαϊκά στρώματα. Αυτό σημαίνει ότι αυτόματα κόβεται για όλους αυτούς τούς νέους, ό δρόμος για τό Πανεπιστήμιο κα ίτίς άλλες Άνώτερες σχολές.

Στό παρακάτω άρθρο, πέρα άπ' αυτές τις επιφανειακές διαπιστώσεις, επιχειρείται μία σχετική σύντομη άνάλυση των στόχων και των μέσων της εκπαιδευτικής πολιτικής της Δεξιιάς στή Μέση Παιδεία, πού κυρίαρχη πλευρά της άποτελεί ή πολιτική των νέων φραγμών στή μόρφωση των παιδιών του έργαζομένου Λαού καί ή έντατικοποίηση των σπουδών.

Σέ προηγούμενο φύλλο δημοσιεύτηκε αντίστοιχη άνάλυση - έκτίμηση για την πολιτική της Δεξιιάς στό Α.Ε.Ι. και την Κρίση τους.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Συχνά παρατηρείται μία σύγχυση, όσον άφορά τό νόημα των λέξεων Παιδεία και Έκπαίδευση. Η διάκριση ανάμεσα στους όρους παιδεία και έκπαίδευση είναι σήμερα χρήσιμη, γιατί ενώ όλοι μας όταν λέμε έκπαίδευση έννοούμε διαπαιδαγώγηση, μόρφωση, παιδεία. Ή τουλάχιστόν ταυτίζουμε τούς δύο όρους ή έκπαίδευση, πού παρέχεται στό σχολείο απομακρύνεται από τή σωστή παιδεία. Έκπαίδευση, όπως κατάντησε ν άσχημαίνει ό όρος, είναι ή σκόπιμη, ή συστηματική παραμόρφωση πού παρέχουν τά σχολεία όλων των βαθμίδων. Ενώ παιδεία, είναι ή γενική καλλιέργεια του ανθρώπου, αποτέλεσμα της επίδρασης του οικογενειακού περιβάλλοντος και του κοινωνικού περιγύρου μέσα στό όποιο μεγαλώνει ό νέος.

Στό Λαό μας γίνεται ταύτιση των δύο όρων. Ο Λαός μας έχει από χρόνια στό λεξιλόγιό του τή σωστή έννοια του όρου, πού τήν έκφράζει όσο γίνεται άπλά και τραγικά. Στέλνει τό παιδί του στό σχολείο για νά γίνει «άνθρωπος» με την πλατύτερη έννοια του όρου. Τόση είναι ή εμπιστοσύνη πού έχει στην έκπαίδευση. Άλλά άλλοίμονο! Δέν είναι μόνο ό Λαός πού έχει εμπιστοσύνη στην έκπαίδευση. Είναι και τό εκάστοτε κατεστημένο από τή δική του σκοπιά!!

Μέσα από τήν έκπαίδευση τό κατεστημένο επιβάλλει τις δικές του θέσεις, πού πολύ συχνά και με τρόπο πάντοτε δογματικό, μερικές φορές και αυταρχικές διαστρεβλώνουν τή πορεία και τούς σκοπούς της παιδείας, διαμορφώνοντας έτσι τούς δι-

κούς του πολίτες.

Θά ξεκινήσουμε με δύο βασικές, αρχαικές παραδοχές:

1. Τό πρόβλημα τής παιδείας είναι ένιαίο και σαν τέτοιο πρέπει να αντιμετωπίζεται. Η ποιότητα τής εργασίας που γίνεται στις κατώτερες βαθμίδες καθορίζει την ποιότητα τής εργασίας που θά γίνει στις ανώτερες βαθμίδες. Αυτό σημαίνει ανάμεσα σε άλλα και τό παρακάτω: "Αν ή εκπαιδευτική διαδικασία στις κατώτερες βαθμίδες είναι αυταρχική δέν μπορεί να είναι αντι-αυταρχική στις ανώτερες. "Αν ή εκπαίδευση είναι αντιδημοκρατική στό δημοτικό και στό γυμνάσιο, δέν μπορεί να είναι δημοκρατική στό Πανεπιστήμιο. "Αν ή διδασκαλία είναι δογματική στις κατώτερες βαθμίδες, τό ίδιο δογματική θά είναι και στις ανώτερες. Μπορούμε να πούμε πώς αν ή διδακτική διαδικασία στό Πανεπιστήμιο είναι αυταρχική, τά στελέχη τής εκπαίδευσης, που κατά την φοίτησή τους στό Πανεπιστήμιο, γνώρισαν μόνο την αυταρχική διδακτική μορφή θά την εφαρμόζουν και στό σχολείο που θά διδάξουν αργότερα σαν δασκαλοι πιά. Η κίνηση είναι αμφίδρομη.

2. Δέν μπορούμε να προβλέψουμε από τώρα τόν κόσμο μέσα στον οποίο θά κληθεί να ζήσει ο νέος που εκπαιδευτεί σήμερα στό σχολείο μας. Ένας όραμος λοιπόν μόνον μένει: Νά δοηθήσει ο νέος κατά τέτοιο τρόπο στό σχολείο ώστε να μπορεί να αναλύει κριτικά και δημιουργικά την πραγματικότητα, όποια κι αν είναι.

Παρ' όλα αυτά όμως, εύκολα γίνεται φανερό ότι τά κύρια χαρακτηριστικά τής Έλληνικής Παιδείας, σήμερα, είναι γενικά: Η μουσική και αναχρονιστική φύση τής, οι απαρχαιωμένες κι αυταρχικές δομές τής, κι οι αντιδημοκρατικές σε κάθε επίπεδο λειτουργίες τής. "Ακόμα οι πολυδιάστατες ανισότητες στην προσπέλαση σ' ανώτερης βαθμίδας σχολεία, για τά Έλληνόπουλα, ή παραπαλδεία των φροντιστηρίων, οι άδιέξοδες διαδικασίες των εισαγωγικών εξετάσεων και ή συνακόλουθη φοιτητική προσφυγιά, τά στεγανά και ή ανισομμία ανάμεσα σε τύπους σχολείων, ή απουσία του όποιοδήποτε αξιοπίστου επαγγελματικού προσανατολισμού, και μία σειρά άλλες «ιδιοτυπίες» τής Μέσης Έλληνικής Εκπαίδευσης όρισθετούν την ποιότητά τής, τις δυνατότητες και τις

προοπτικές τής στις συγκεκριμένες σημερινές συνθήκες του τύπου μας.

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Η κυβέρνηση τής Ν.Δ. μετά την μεταπολίτευση διαπίστωσε ότι ο ιδιαίτερος κρίσιμος αυτός θεσμός τής Παιδείας στον τύπο μας δέν ήταν σε θέση να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις και τις ανάγκες τής. Εκτίμησε ότι είναι απαραίτητη μία προσαρμογή του κάθε μέρους τής Εκπαίδευσης (Μέση — "Ανωτέρα — "Ανωτάτη) με τις νέες συνθήκες και ανάγκες τής άρχουσας τάξης, μία προσαρμογή ιδιαίτερα επιτακτική στα πλαίσια τής ένταξη τής χώρας στην ΕΟΚ. Παράλληλα κάτω από την πίεση των φορέων των δασκάλων των μαθητών, των φοιτητών, των κοινωνικών φορέων και των επιστημονικών οργανώσεων αναγκάστηκε να υιοθετήσει κάποιου είδους περιοριστικές αλλαγές, που όμως με κανένα τρόπο δέν άγγιζαν την ουσία των δομών τής παιδείας, παρά μόνο εξωραϊζαν την βιτρίνα τής.

Έτσι ακόμα και ή περιορισμένη εισαγωγή τής Δημοτικής, που ένας φανατικά καλόπιστος θά παραδέχονταν σά θετικό στοιχείο τής κυβερνητικής πολιτικής δέν ήταν τίποτε άλλο παρά τό επίτευγμα πολύχρονων αγώνων του λαού μας που μαζί με πολλές άλλες μεταρρυθμίσεις επιχειρήθηκε να θεσμοθετηθούν, στό μικρό διάλειμμα δημοκρατικής διακυβέρνησης τής πατρίδας μας τό 64—66 και όπως όλοι θά θυμόμαστε συγάντησαν τη λυσώδη αντίθεση τής Δεξιάς, τής ίδιας Δεξιάς που 12 χρόνια αργότερα αναγκάστηκε να τά αποδεχτεί.

Η στροφή στην τεχνική παιδεία, που μηχανιστικά και άπρογραμματίστα υιοθέτησε κι επέβαλε ή κυβέρνηση, χωρίς τη δημιουργία τής απαραίτητης υποδομής, χωρίς γνώση των δυνατοτήτων, φυσικών κι ανθρωπίνων του τύπου μας και των αναγκών, και χωρίς όποιαδήποτε διαδικασία υπεύθυνου κι αξιοπίστου επαγγελματικού προσανατολισμού, δέν ήταν τίποτε άλλο, παρά ή πειθήνια συμμόρφωσή μας στον περιθωριακό ρόλο τής πατρίδας μας που καθόρισαν οι προστάτες μας με γνώμονα φανερά τά δικιά τους συμφέροντα.

Έτσι τά Κέντρα "Ανώτερης Τεχνολογικής Εκπαίδευσης (ΚΑΤΕ) ή άποφασίστηκαν, χρηματοδοτήθηκαν κι

οργανώθηκαν από τή Διεθνή Τράπεζα και τους εκπαιδευτικούς της συμβούλους, που πριν από την Ελλάδα εφαρμόσαν ακριβώς τό ίδιο πρόγραμμα σε αντίστοιχα «ανάπτυσσόμενα» κράτη τής Άφρικής και τής Ν. Άμερικής.

Από την άλλη μεριά στό χωριό τής Μέσης Εκπαίδευσης τά τελευταία χρόνια και μέσα στό παραπάνω πλαίσιο παίρνονται μία σειρά κυβερνητικά μέτρα με άποκορύφωμα τό νέο νόμο για τά Λύκεια, που χαρακτηρίζονται από:

α) Τό νόμο 309) 76 μέσα από τόν όποιο περνάει ή περιβόητη «εκπαιδευτική μεταρρύθμιση» και χωρίζεται τό παλιό εξετάξιο Γυμνάσιο σε 3χρονο Γυμνάσιο και 3χρονο Λύκειο

β) Τόν κανονισμό λειτουργίας των μαθητικών κοινοτήτων με τις γνωστές διατάξεις περί βαθμολογίας και διαγωγής και με πλαίσιο λειτουργίας τους όχι και πολλά πράγματα τα πέρα από την δενδροφύτευση!

γ) Την ένταξη τής άστυνόμευσης και τρομοκρατίας στό Γυμνάσιο. Ψάξιμο των τσαντών των μαθητών σε πολλά σχολεία για τόν έλεγχο διακίνησης μαθητικών έντύπων και άλλα αυτά. Τιμωρίες και τρομοκρατησι μαθητών που συμμετείχαν σε εκδηλώσεις τής έπεταίου του Πολυτεχνείου, σε κινητοποιήσεις των μαθητών για κτιριακά προβλήματα και συνθηκών σπουδών γενικότερα, σε κινητοποιήσεις για κρούσματα σε σχολεία σοβαρών άσθενειών, σε πολιτιστικές εκδηλώσεις κ.ά.

Έτσι λοιπόν ή κυβέρνηση φτάνει όθιμα - όθιμα στό τελευταία μέτρα για τά Λύκεια, που αποτελούν τό άποκορύφωμα τής προσπάθειας για τό πέρασμα ενός ιδιόμορφου αυταρχικού - έκσυγχρονισμού αναπροσαρμογής τής Μ.Ε. σε σχέση με την ένταξη στην ΕΟΚ, τις συνθήκες εξέλιξης και την ολοκληρωτική κυριαρχία τής Δεξιάς στό χώρο τής Μ. Ε.

ΤΑ ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ ΣΤΗΝ ΜΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Αναλυτικά, σήμερα ή κυβέρνηση παρεμβαίνει κύρια στις δομές τής Μέσης Εκπαίδευσης και με τό νέο νόμο για τά Λύκεια καταργεί στό λόγια τις εισαγωγικές εξετάσεις στό Α.Ε. άντ' αυτών θεσπίζονται αύστηρες εξετάσεις από τό Γυμνάσιο στό Λύκειο, μέσα από ένα ανρθόδοξο και σφαιριστικό τρόπο, ενώ παράλληλα

καθιερώνονται στις δύο τελευταίες τάξεις του Λυκείου διπλές εξετάσεις μία για την κατοχύρωση της χρονιάς και η άλλη, σε Πανελλήνια πλίσμακα στή θέση των εισαγωγικών εξετάσεων για τή Λ.Ε.Ι.

Ενώ η Κυβέρνηση διατυμπανίζει ότι καταργεί τίς εξετάσεις στή Λ.Ε.Ι. οι σφραγιαστικές Πανελλήνιες εξετάσεις στό Λύκειο και οι εισαγωγικές από τό Γυμνάσιο στό Λύκειο τήν διαφύδουν. Η Ίδια ή ζωή αποδείχνει ότι η κυβέρνηση δέν καταργεί τίς εξετάσεις αντίθετα τίς συστηματοποιεί και τίς διοργανώνει μ' ένα πρόπο περισσότερο άπάνθρωπο και αντιπαιδαγωγικό. Άντί νά δίνουν οι μαθητές μιά φορά εξετάσεις για τή Λ.Ε.Ι. και σέ μιά ήλικία περισσότερο ώριμη τώρα δίνουν πέντε φορές, μπαίνοντας στήν εξοντωτική ανταγωνιστική και όπως είναι οργανωμένη αντιπαιδαγωγική διαδικασία των εξετάσεων από τή δεκαπέντε τους χρόνια.

Μέσα από τό πανελλήνιο σύστημα των εξετάσεων, και μέσα από τό καθημερινό πρόγραμμα παρακολούθησης — πολύ ύλη για τό καθημερινό διάβασμα, πρόχειρα διαγωνίσματα, ποσοφική εξέταση με χαρακτηριστικά άνάγκαις — περνάει μιά άνευ προηγουμένου έντατικοποίηση τής άπασχόλησης. Η Κυβέρνηση περνώντας με τή καινούργια μέτρα ένα πανικό στους μαθητές τούς αναγκάζει νά στραφούν ολοκληρωτικά στή μαθήματα περιορίζοντας στό ελάχιστο τόν ελεύθερο χρόνο τους και τίς έξωσχολικές δραστηριότητες μιάς και τούς αναγκάζει νά διαθάξουν όσο μπορούν περισσότερο για νά έχουν τό δικαίωμα νά συνεχίσουν τίς σπουδές τους.

Τό αποτέλεσμα βέβαια αυτό του εξοντωτικού αγώνα ταχύτητας δέν είναι αντίστοιχο τής προσπάθειας ού κάθε μαθητή. Και αυτό γιατί:

α) Τά νέα μέτρα με τήν δήμεν κατάργηση των εισαγωγικών εξετάσεων στή Λ.Ε.Ι. θεωρηθεσών στήν πραγματικότητα άλλεπάλληλες εξετάσεις μέχρι τό πέραςμα τής πόρτας του Πανεπιστημίου. Αυτό σημαίνει ότι ύψώνονται πλέον καινούργιοι και ψηλότεροι φραγμοί στήν μόρφωση των μαθητών. Φραγμοί που θά ύψωθούν κύρια μπροστά στή παιδιά των εργαζόμενων.

μιά και αυτά έχουν τίς λιγότερες προϋποθέσεις (οικονομικές, κοινωνι-

κές, οικογενειακές) για νά τή δώσουν πέρα σ' αυτό τό δύσκολο άγώνα. Έδώ πραγματικά θά ήταν μεγάλη παράλειψη ά ν δέν αναφερθούμε στους μαθητές που φοιτούν σέ επαρχιακά σχολεία. Μέσα σέ δύσκολες συνθήκες φοίτησης πολλές φορές (άπόσταση, γυμνασίου από τό χωριό τους - κυριακές συνθήκες) με έλλιπέστερη παροχή γνώσεων άπ' αυτή των προτύπων σχολείων ή εκείνων των μεγαλυπόλων, μετέχουν στίς πανελλήνιες εξετάσεις ισότιμα με όλους τους άλλους μαθητές. Η ισότιμη αυτή συμμετοχή με τόσο διαφρακτικές προϋποθέσεις αποδείχνει ότι οι καινούργιοι φραγμοί στή μόρφωση, έχουν νά κάνουν και αντικειμενικά με τήν «παιδεία για τούς λόγους που σήμερα μεταφράζεται σέ παιδεία για τούς οικονομικά δυνατούς».

β) Επί πλέον ο χωρισμός των λυκείων σέ γενικά και επαγγελματικά τεχνικά στρέφει από τό τέλος του Γυμνασίου τούς μαθητές προς τή Λ.Ε.Ι. ή τή ΚΑΤΕ. Άκόμα ή άνισοτιμία των γενικών και τεχνικών λυκείων από τή όποια οι άπόφοιτοι των Γενικών έχουν διεξόδο προς Λ.Ε.Ι. — ΚΑΤΕ, ενώ οι άπόφοιτοι των Τεχνικών προς ΚΑΤΕ ή κάποια άλλη, άνώτερη σχολή, αποδείχνει τήν έπιλογή τής κυβέρνησης για στροφή στήν τεχνική εκπαίδευση. Η έπιλογή αυτή συνδέεται με τόν προσανατολισμό τής εκπαίδευσης σέ τή μεις τέτοιους που νά ξεφυτρωθούν τή συμφέροντα τής ντόπιας οικονομικής ολιγαρχίας και των μονοπωλίων στή προσποτικά μάλιστα και τής ένταξης στήν ΕΟΚ.

Είναι φανερό άπ' όλα τή παραπάνω ότι ή κυβέρνηση επειθαίνει κύρια στό εξεταστικό σύστημα θεσπίζοντας τή νέα σφραγιαστικά εξεταστικά μέτρα και ύψώνοντας καινούργιους φραγμούς στή μόρφωση. Όλα αυτά τή μέτρα περνάνε μέσα από μιά υπερβολική έντατικοποίηση τής άπασχόλησης των μαθητών.

Οι πανελλήνιες εξετάσεις και συνολικά τή νέα μέτρα τής Δεξιάς, με τούς στόχους και τόν σκοπό που έχουν όπως αναλύθησαν παραπάνω πρέπει νά ΚΑΤΑΡΓΗΘΟΥΝ και νά αντικατασταθούν από ένα ολοκληρωμένο δημοκρατικό σύστημα ίσων ευκαιριών στήν μόρφωση.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΛΥΚΕΙΑ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΣΧΟΛΕΣ

Βέβαια, ή ανάγκη ανάπτυξης τής παιδείας είναι αυτονόητο, τό πρόβλημα είναι: άν οι εισαγωγικές εξετάσεις μπορούν νά ξεφυτρωθούν από τό σκοπό. Και πρώτα άπ' όλα ποιά είναι ή άπάντηση στή παρακάτω σχετικά ερωτήματα:

α) Έχουμε τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευση ώστε νά ζητησουμε τήν «στροφή» τής νεολαίας προς αυτή.

β) Άν έχουμε ποιά είναι: Ποιά τή έργα ύποδομής τής σέ Πανελλήνια κλίμακα; Ποιοί οι στόχοι τής εκπαιδευτικής πολιτικής στόν τομέα τής τεχνικής και επαγγελματικής εκπαίδευσης; Ποιά τή προγράμματα, τή πτυχία; Ποιά ή κατοχύρωση των τίτλων που θά παίρνουν τή παιδιά;

Οι άπαντήσεις στή ερωτήματα αυτά που δίνονται από τό νόμο 576) 77 και από τήν τωρινή εκπαιδευτική πραγματικότητα είναι δυστυχώς άπογορευτικές. Άλλά και άν ακόμη δεχθούμε πως ήταν ένθαρρυντικές, ποιά ή σκοπιμότητα των εξετάσεων; Από ψυχολογική και παιδαγωγική άποψη, ένας έφελδος των 14 χρόνων δέν έχει τήν δυνατότητα ν' αποφασιστεί τελεσίδικα για τό επάγγελμα που θά διαλέξει στήν ζωή.

Άλλά μιά τέτοια ύπεύθυνη και ρεαλιστική εκπαιδευτική πολιτική προϋποθέτει οικονομική ζωή όρθολογιστική και τολμηρές κοινωνικές μεταρρυθμίσεις. Αυτά δέν τή διαθέτει στό Λαό ή Κυβέρνηση τής Δεξιάς γι' αυτό καταφεύγει στό μέτρο των εισαγωγικών πανελλήνιων εξετάσεων για νά πετύχει με τήν δια και όχι με τήν πειστικότητα τήν «στροφή» όχι βέβαια προς τήν άνυπαρκτή Τεχν. Έπαγγελ. Εκπαίδευση αλλά προς τή καλοσχηματισμένα «ξενοδοχικά επάγγελλματα» τής καμιαρίερα και του γκαρσονιού για τή όποια άλλωστε δέν χρειάζεται και καμιά σπουδαία «εκπαίδευση». Άν ωστόσο οι εξετάσεις διεξάγονταν κάτω από συνθήκες ίσων ευκαιριών στήν μόρφωση, πιθανόν νά μήν δημιουργήσουν τόσο έντονη τήν αντίδραση στίς πλατειές μάζες του Λαού που ξέρει τί σημαίνουν οι εξετάσεις αυτές για τή δική του παιδιά. Και τί λένε οι άριθμοί; Ποσοστό άποτυ-

Συνέχεια στήν 7η σελίδα

Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΜΑΣ.

Μιά πληγή που αίμορραγεί καθημερινά

Ο νομός μας, ο νομός Σερρών είναι από τους πιο μεγάλους και πλούσιους νομούς της χώρας. Οι αντικειμενικές δυνατότητες για την ολόπλευρη ανάπτυξή του είναι τεράστιες. Στή μεγάλη και εύφορη πεδιάδα του καλλιεργούνται και εϋδοκίμοι μιά σειρά αγροτικά προϊόντα όπως ρύζι, ντομάτα, τεύτλα, καπνός, σιτηρά, θαμιδάκι, κηπευτικά φρούτα και ανάλογες είναι οι δυνατότητες ανάπτυξης μεγάλης και σύγχρονης κτηνοτροφίας.

Λξιόλογος είναι ο δασικός του πλούτος. Στο ύπδαφός του υπάρχουν αξιόλογα κοιτάσματα λιγνίτη, σιδηρομαγνήσιου, σιδηροπυρίτη, μαγνήσιου, αντιμόνιου, μάρμαρου, χρυσού και τελευταία ουράνιου.

Σημαντική ακόμη είναι η γεωθερμική ενέργεια του νομού που μπορεί να αξιοποιηθεί σε ιδιαίτερους σκοπούς (θέρμανση βιομηχανίες). Υπάρχουν τέλος δυνατότητες και για τουριστική ανάπτυξη (αλιείας, έπτα μύλοι, Κερδύλλα κ.λπ.).

Δυστυχώς όλες οι παραπάνω δυνατότητες ποτέ δεν αποτελούν αντικείμενο για την ορθή αξιοποίηση και την ολόπλευρη ανάπτυξη του Νομού, αντίθετα αυτός γνώρισε την μεταχείρισή - εγκατάλειψή που γνώρισαν και μιά σειρά άλλων άκριτων νομών και άρχισε ή αίμορραγία της ανεργίας και της μετανάστευσης.

Ο νομός Σερρών με 248.041 κατοίκων που ήταν τρίτος σε πληθυσμό νομός της χώρας μετά την Αττική και την Θεσσαλονίκη (απογραφή 1961) με την μετανάστευση κατακλίσει στην 7η θέση με πληθυσμό 202.898 κατο.

Ο πληθυσμός δηλαδή μειώθηκε κατά 45.143 κατοίκους (μείωση 21,7%) ο, ενώ θάπρεπε σύμφωνα με τον ετήσιο δείκτη αύξησης του πληθυσμού που είναι 1,5 το χρόνο να είναι 290.000 και σήμερα να έχει φτάσει τις 330.000 περίπου. Ελπίζουμε εν όψει και της απογραφής του 1981 που οι διαδικασίες της άρχισαν να παρουσιάζει κάποια καλύτερη εικόνα.

ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ - ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ

Η οικονομική ανάπτυξη του νομού σ' όλα αυτά τα χρόνια περιορίστηκε στον αγροτικό τομέα και πιο συγκεκριμένα σ' όρισμένες μόνον δυναμικές καλλέργειες με αποτέλεσμα να οδηγηθούν ολόκληρες περιοχές στην καταστροφή και την έρημωση. Έτσι η κατανομή σύμφωνα με την απογραφή του 1971 είναι:

ΑΣΤΙΚΟΣ: 41.091 πος. 20,3% ο,
ΗΜΙΑΣΤΙΚΟΣ 48.554 23,9% ο, Λ
ΓΡΟΤΙΚΟΣ: 113.253 55,8% ο.

Ακόμα πιο φηλά είναι το ποσοστό της αγροτιάς που στο σύνολο του νομού μας αποτελεί τό 73% ο. Από τούς 90.240 κατοίκους οικονομικά ενεργούς οι 66.000 απασχολούνται στην γεωργία.

Ποιά είναι η κατάσταση των αγροτών νοικοκυρών;

Είναι λίγο - πολύ γνωστή. Οι τιμές των αγροτικών προϊόντων που κατά κανόνα δεν καλύπτουν τό κόστος παραγωγής έχουν σαν αποτέλεσμα να οδηγούν στην καταστροφή και στην προλεταριοποίηση τούς μικρομεσαίους αγρότες.

Τό πέρας της αγροτικής οικονομίας από τό χειρονακτικό στο μηχανικό στάδιο παραγωγής (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν εξακολουθεί σημαντικό μέρος των αγροκτημάτων να καλλιεργείται με πρωτόγονα μέσα) είναι ένας ακόμη λόγος που τά απελευθερωμένα από την αγροτιά μέσα αναζητούν απασχόληση σε άλλους τομείς.

Έτσι σ' όλα σχεδόν τα χωριά του νομού είναι ζήτημα αν συναντούμε αγροτικά νοικοκυριά με νέους κάτω των 30 χρονών. Η νεολαία του νομού φεύγει και δεν γυρίζει πίσω στα χωριά της. Πώς να γυρίσει άλλωστε με τό μικρό κλήρο, τή σκληρή δουλειά, τις χαμηλές τιμές άγρ. προϊόντων; Προτιμάει τό δρόμο της μετανάστευσης.

Η αγροτιά του νομού ήταν μιά εφεδρεία εργατικού δυναμικού που ακόμα δεν έχει εξαγληθεί γιατί είναι μεγάλο μέρος υποαπασχολείται. Η κατάσταση αυτή την έλλειψη θέσεων για την απασχόληση των κατοίκων του Νομού δημιουργεί προβλήματα στους ύπόλοιπους εργαζόμενους. Οι επιχειρηματίες εξ αιτίας της υπερπροσφοράς εργατικών χεριών καταπιέζουν και εκμεταλλεύονται σε ακόμη μεγαλύτερο βαθμό.

Η τοποθέτηση σε μιά δημόσια θέση εξαρτάται πάντα από κάποιο παράγοντα ή πολιτευτή της άρχουσας τάξης.

Τό κεφάλαιο εκμεταλλεύεται πλατιά την παιδική και γυναικεία εργασία γιατί τού εξασφαλίζουν μεγάλα κέρδη. Έκατοντάδες παιδιά και γυναίκες σ' ολόκληρο τόν Νομό μας μιά και στην πόλη εργάζονται πέρνοντας μισθούς πείνας.

Τέλος όλα τά παραπάνω σε συνδυασμό και με την έλλειψη αντίστοιχης βιομηχανικής υποδομής για την απορρόφηση όλου αυτού του εργατικού δυναμικού είχε σαν αποτέλεσμα να έφαρμωσει τό φαινόμενο της μαζικής μετανάστευσης τόσο πρὸς τά μεγάλα αστικά κέντρα της χώρας όσο και πρὸς διάφορες ξένες χώρες και ειδικά την Δυτ. Γερμανία.

Η ΑΙΜΟΡΡΑΓΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ

Η αίμορραγία της μετανάστευσης έπληξε ολόκληρο τόν νομό, τού αποστέργσε ένα μεγάλο μέρος από τό εργατικό του δυναμικό. Και πρόκειται κύρια για νέους που αποτελούν και τό πιο παραγωγικό δυναμικό.

Η μείωση του πληθυσμού του νομού μας παρουσίασε την παρακάτω τρομακτική εικόνα:

ΕΠΑΡΧΙΑ ΣΕΡΡΩΝ		
ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ	1961	1971
Λγ. Πνεύμα	3049	1733
Εμ. Παπᾶς	2049	1204
Πεντάπολη	3275	2141
Χρυσό	3455	2276
Συν. Έπαρχιών	108066	94048

Η Νεολαία του χωριού φεύγει και δεν γυρνά

ΜΕΙΩΣΗ	ο)ο
1316	43,2
845	41,2
1134	34,6
1179	34,4
14018	12,9

ΕΠΑΡΧΙΑ ΒΙΣΣΑΛΕΙΑΣ

ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ	1961	1971
Νιγρίτα	10360	7301
Δάφνη	1358	776
Άμπελοι	1007	642
Τριανταφυλλιά	1348	896
Συν. Επαρχιών	42801	33696

ΜΕΙΩΣΗ	ο)ο
3059	29,4
582	42,5
365	36
452	33,5
9205	21,4

N στακ στα στα επαινετασιν

ΕΠΑΡΧΙΑ ΦΥΛΛΙΔΟΣ

ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ	1961	1971
Παλαισκόμη	2536	1546
Μεσολακιά	954	555
Μανδύλι	491	215
Συν. Επαρχιών	46444	33707

ΜΕΙΩΣΗ	ο)ο
990	40
399	41
276	56,2
12737	27,4

ΕΠΑΡΧΙΑ ΣΙΝΤΙΚΗΣ			
ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ	1961	1971	
Σιδηρόκαστρο	9317	7013	
Άγγιστρο	829	475	
Άνω Πορρόβα	2561	1804	
Συν. Επαρχιών	50730	41447	

ΜΕΙΩΣΗ	ο)ο
2304	24,5
354	42,6
758	29
9283	18

Ενώ και η ίδια η πόλη των Σερρών δεν είχε καλύτερη τύχη.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ

Συνέχεια από την σελίδα 5

χίας: (Από το Γυμνάσιο προς το Λύκειο):

- 1) Σχολεία Πρότυπα και πειραματικά 0,4ο
- 2) Σχολεία ιδιωτικά μεγάλα (Αρσάκειο) κ.λπ. 5ο
- 3) Ξένα σχολεία στην Ελλάδα 0,4 ο)ο.
- 4) Σχολεία κέντρου Αθήνας 10 ο)ο.
- 5) Σχολεία κέντρου Θεσσαλονίκης 12ο)ο
- 6) Έπαρχ. Σχολεία εκτός από τις πρωτεύουσες νομών και έσπερινά 76ο)ο

Τό μικρότερο ποσοστό άποτυχίας έχουν τά πρότυπα σχολεία, μετά έρχονται τά έν Ελλάδα: «ξένα σχολεία» τά μεγάλα ιδιωτικά κατόπιν τά ά-

	1961	1971
ΣΕΡΡΕΣ	40626	39897

Χαρακτηριστικό εξέλλου τής τρομακτική μείωση του πληθυσμού είναι τό ότι αυτός είναι: 1605 σχεδόν μέ τό σύνολο των γραμμέμων στους έκλογικούς κατάλογους (πληθυσμός 2.2.898 Γραμμέμο. (1975) 195761)] τή στιγμή που οι κάτω των 20 χρόνων νέοι δέν έχουν δικαίωμα ψήφου και ό πληθυσμός μέχρι 19 χρόνων ήταν στην άπογραφή του 1971 72.380.

Στήν δέ έπαρχία Φυλλίδας όλα τά χωριά χωρίς εξαίρεση, έχουν λιγότερους κατοίκους από τους γραμμέμους στους έκλογ. καταλόγους.

Η κατάσταση αυτή και στο μεταξύ διάστημα 1971 — 1980 δξύνθηκε παραπέρα δημιουργώντας ένα ύξό δημογραφικό πρόβλημα.

Και φυσικά ήμετανάστευση χειροτέρεψε αντί να βελτιώσει και τή κατάσταση όσων έμειναν στα χωριά τους. Η μείωση του πληθυσμού των χωριών έφερε σαν αποτέλεσμα τό περιορισμό του καταμερισμού έργασίας. Μέ τή μετανάστευση έφυγαν εκτός από τους άργότες, και έργατες επαγγελματίες διασπόμενοι που ύπήρχαν στα χωριά. Χειροτέρεψαν έτσι οι συνθήκες μόρφωσης, ίατροφαρμακευτικής περίθαλψης, πολιτικής ζωής που μέ τή σειρά τους αποτελούν πρόσθετους λόγους που ένισχύουν τή μετανάστευση δημιουργώντας μία άτέλειωτη στρατιά, ιδιαίτερα νέων που καθημερινά ξενιτεύονται γυρεύοντας καλύτερες συνθήκες ζωής. (Όλα τά στοιχεία είναι παρμένα από τήν Ε.Σ.Υ.Ε.).

στικά κέντρα και τελευταία ή έπαρχία. Στις άρστικές περιοχές τό ποσοστό άποτυχίας άνέρχεται στα 80 ο)ο. 98ο)ο ή 100ο)ο. Που όφείλεται τό μεγάλο αυτό άνομημα άνάμεσα στα όστικά κέντρα κα τήν περιφερειακή Ελλάδα: Που άλλου παρά στις άνισες εδκαίριες στην μόρφωση.

Οί εισαγωγικές εξετάσεις για τό Λύκειο στην Γ' τάξη του Γυμνασίου πρέπει να καταργηθούν και ή διαφοροποίηση των κλίσεων και ικανοτήτων να μεταταθεί για 1 ή δύο χρόνια άργότερα και μέ τό σύστημα τής ελεύθερης επιλογής.

Σέ μία στοιχειώδης οργανωμένη εκπαίδευση οι προαγωγικές εξετάσεις είναι άρκετές για να εξασφαλίσουν τό κριτήριο τής αξιοκρατίας και να οδηγούν τό νέο άτομο στην επιτυχία και τήν προκοπή.

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΣΤΗΝ ΕΟΚ

Βέβαια θάταν καλύτερα για τίπο να δάξουμε «Οι συνέπειες από τις δημιουργικές διακηρύξεις της κυβέρνησης για την εργατική τάξη και πως η ζωή τις ανατρέπει». Γιατί η δημιουργία της κυβέρνησης που ξεκινάει από το στόμα του σύγχρονου «Καίσαρα» και φτάνει μέχρι και τον αγροφύλακα του χωριού δεν κάνει τίποτε άλλο από το να μοιράζει γενικόλογες εύχολογίες, υποσχέσεις, παραδείσους και πολλά θά... Βέβαια η τακτική αυτή και δοκιμασιμένη είναι και «μεγάλοι» δάσκαλοι τους την δίδαξαν. Έξ' άλλου ο θεμελιωτής αυτής της τακτικής ο υπουργός προπαγάνδας του Χίτλερ, Γκαίμπελς διακήρυχνε πως «Όσο πιά πολλά φέμιατα πεύς, τόσο πιά πολλά θά γίνουν πιστευτά». Αυτό για το όποιο πάντως όλοι είμαστε σίγουροι είναι πως «οι άνεμοι δημιουργίας» του Γεωργαλά αντικαταστάθηκαν σήμερα από τα «οι χώρες που θά ζητήσουμε μαζί». «Γιά τον Έλληνα αγρότη» κ. ά.

Αναλύοντας το θέμα αυτό έμεις δεν θ' άρκεσθούμε σέ γενικούς άφορισμούς αλλά θά προσπαθήσουμε στό περιορισμένο χώρο του περιοδικού να δώσουμε μιά όσο τό δυνατό τεχνική ριζωμένη — μέ τά στοιχεία πού έχουμε φυσικά — άπάντηση. Ό μόνος πού επιθεωράει τις θέσεις αυτές είναι η ίδια η ζωή, πού δυστυχώς για την κυβέρνηση δεν λέει να υποταχθεί στην θέλησή της, άφου εξέλισσεται αντικειμενικά άπορρίπτοντας τις πομπώδεις διακηρύξεις της. Πάντως ξέρουμε από τά πριν πως η άπάντηση των άπανταχού κυβερνητικών είναι ότι «επαναλαμβάνουμε πάντα τά ίδια». Τι να κάνουμε όμως; Δέν μπορούμε παρά να πούμε πως ένα και ένα κάνουν δύο κι όχι τρία και δέν μπορούμε να θάλλουμε τό κεφάλι κάτω κι τά πόδια επάνω για να σάς εύχαριστήσουμε. Είμαστε ύποχρεωμένοι να λέμε τά σύκα - σύκα και την σκάφη - σκάφη. Για μιά δέν ύπάρχει παρά μιά αντικειμενική πραγματικότητα πού έχει τους δικούς της νόμους εξέλιξης και πού φυσικά δέν μπορεί να ύπακούσει στις δικές σας θελήσεις. Τέλος πάν-

των όμως άς αφήσουμε τό πρόβλημα της βουλευσιαρχίας ή μή στους φιλοσόφους κι άς μιπούμε στό δικό μας θέμα.

Τίς συνέπειες, λοιπόν, πού θά ύποσσει τό μεγαλύτερο οικονομικά ενεργό πληθυσμό της χώρας μας θά τις εξετάσουμε ξεχωριστά άνάλογα μέ τή σημασία τους. Έτσι:

(1) Βασική επίπτωση θάνα η ένταση της άνεργίας. Και λέμε ότι η άνεργία θά ένταθει, γιατί η κυρίαρχη τάξη της χώρας μας ποτέ δέν μπόρεσε να εξασφαλίσει δουλειά σ' όλους τους Έλληνες, όπως και καμιά χώρα καπιταλιστική δέν μπόρεσε να δώσει ποτέ λύση στό πρόβλημα αυτό. Την κατάσταση αυτή αντικαθρεφτίζει και η παρ. 1 του άρθρου 22 του Συν) του 1975 πού όρίζει πως «η εργασία αποτελεί δικαίωμα και τελεί υπό την προστασία του κράτους, μεριμνώντας διά την δημιουργία συνθηκών άπασχολήσεως πάντων των πολιτών...». Τό κράτος δηλ. μόνο μεριμνά, αλλά δέν ύποχρεούται. Αναγνωρίζει τό δικαίωμα αυτό, αλλά μόνον στα λόγια. Σ' αντίθεση αυτό μέ τά Συν) τα των Σοσιαλιστικών

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΜΙΓΔΙΑΛΗΣ

χωρών πού επιβάλλουν την ύποχρέωση του κράτους για την εξασφάλιση δουλειάς. Ό Μάρξ μελετώντας τό πρόβλημα της συσσώρευσης του κεφαλαίου απέδειξε πως η οργανική σύνθεση του κεφαλαίου, δηλ. η σχέση της αξίας του σταθερού κεφαλαίου, (μηχανές, πρώτες ύλες, βοηθητικά υλικά κ.λπ.) προς την αξία του μεταβλητού κεφαλαίου (εργατική δύναμη, αριθμός εργατών) καθορίζεται από την τεχνική σύνθεση του κεφαλαίου, δηλ. από την σχέση της μάζας των μέσων παραγωγής προς τον αριθμό των άπασχολούμενων εργατών, πού δείχνει τό επίπεδο του τεχνικού εξοπλισμού της εργασίας.

Η διεύρυνση της παραγωγής κεφαλαίου συνοδεύεται κατά κανόνα από την καπιταλιστική όρθολογιστική όργάνωσή της μαζί και από την

τεχνική τελειοποίηση. Μέ την ανάπτυξη του συντελείται άνοδος της τεχνικής σύνθεσης του κεφαλαίου, και μαζί της άνεβαίνει και η οργανική του σύνθεση. Μέ την άνοδο όμως της οργανικής σύνθεσης του σταθερού κεφαλαίου μεγαλώνει ένω τό ποσοστό του μεταβλητού κεφαλαίου μικραίνει. Αυτό δέν σημαίνει ότι τό μεταβλητό κεφάλαιο μειώνεται και άπόλυτα. Όχι οι άπόλυτες διαστάσεις του μεγαλώνουν, όμως πιά άργά από τις διαστάσεις του σταθερού κεφαλαίου. Κατά συνέπεια η ζήτηση της εργατικής δύναμης μέ την ανάπτυξη του καπιταλισμού μεγαλώνει άπόλυτα, όμως πέφτει σχετικά μέ τις διαστάσεις του κεφαλαίου πού λειτουργεί και τις διαστάσεις της παραγωγής. Ταυτόχρονα η προσφορά εργατικής δύναμης μεγαλώνει λόγω της μαζικής χρεωκοπίας των μικροπαραγωγών. Η διευρυμένη δηλαδή άναπαραγωγή δημιουργεί σχετικό πλεόνασμα εργατών, τον «σχετικό ύπερπληθυσμό»; πού ονομάζεται σχετικά, γιατί ο αριθμός των εργατών περισσέει όχι γενικά αλλά σέ σύγκριση μέ τή ζήτησή τους από μέρος της καπιταλιστικής παραγωγής. Έτσι λοιπόν η άνεργία είναι σύμπτυξη μέ τό καπιταλιστικό καθεστώς, είναι πληγή άγίατρευτη, γιατί η ίδια η καπιταλιστική κοινωνία την προκαλεί. Είναι φαινόμενο πού γεννιέται από τις οικονομικές συνθήκες της ζωής της κοινωνίας. Συγγίσταται δέ ο νόμος αυτός πού δρ ά αντικειμενικά στό ότι: Η συσπείρωση του κεφαλαίου έχει σαν αποτέλεσμα ένα μέρος του εργατικού πληθυσμού να γίνεται άναπόφευκτα σχετικά περίσσιο, να εκτοπίζεται από την παραγωγή, να γίνεται άνεργο και να καταδικάζεται έτσι στην άθλιότητα.

Έχοντας ύπόψει αυτόν τον νόμο θά πρέπει να δούμε μέ ποιές μορφές παρουσιάζεται στην χώρα μας ο σχετικός ύπερπληθυσμός, μέ ποιές θά έμφανισθεί και πως θά εξέλιχθεί τό προσέξ αυτό ιδιαίτερα μέ την ένταξη. Η βασική μορφή ήταν στην 10ετία του 1960 ο «λανθάνων ύπερπληθυσμός», πού σχηματίσθηκε κύρια από την μάζα των φτωχών αγροτών, καθώς κι από τους καταστραμμένους οικονομικά μεσαίους αγρότες.

Δέν είναι χώρος εδώ να αναλύσουμε τους παράγοντες πού όδήγησαν στό ξεκλήρισμά της, αλλά θ' αναφέρουμε τό γεγονός μόνο πως η άρχουσα τάξη τό πρόβλημα αυτό τό έλυσε

στέλνοντας στα σύγχρονα «σκλαβοπάζαρα» της Ευρώπης 500.000 εργάτες να γίνουν «γκασταρμπάιτερ». Μέ την ένταξη του προτσές εμπορευματοποίησης της αγροτικής οικονομίας το ξεκλήρισμα των αγροτικών νοικοκυριών θά ένταθει. Η ίδια ή κυβέρνηση έχει ομολογήσει: πώς προδίδει: μείωση του αγροτικού πληθυσμού κατά 2,5 ο ο κάθε χρόνο (δηλ. 20 — 25000).

Στή μορφή αυτή του σχετικού υπερπληθυσμού πρέπει να κατατάξουμε κι αυτούς που θά προστεθούν ύστερα από την προλεταριοποίηση των ελεύθερων επαγγελματιών, διστηχών, μικροεμπόρων κ.λ.π. Ο «νόμος της άξίας» πούναι αθόρητος ρυθμιστής της εμπορευματοικής παραγωγής, εκδηλώνεται μέσω του συναγωνισμού των εμπορευματοπαραγωγών στην αγορά και οδηγεί στη διαφοροποίησή τους, μ' αποτέλεσμα να καταστρέφονται εκείνοι οι παραγωγοί που οι ατομικές διαπάνες εργασίας τους είναι άνωτερες των κοινωνικά απαραίτητων. Οι παραγωγοί αυτοί βρίσκονται σε μειονεκτική θέση απέναντι στους συναγωνιστές τους και πλουτίζουν άλλοι παραγωγοί, που μπόρεσαν να ξεπεράσουν τους υπόλοιπους στην όργανωση της παραγωγής και στο άνεδασμα της παραγωγικότητας της εργασίας. Η άνοδος έτσι της παραγωγικότητας της εργασίας αποτελεί σοβαρό παράγοντα της συσσώρευσης του κεφαλαίου. Ο δυνατός επιδιώνει: ο αδύνατος εξαφανίζεται. Είναι βασικός νόμος αυτός της καπιταλιστικής κοινωνίας, αφού για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του Έφέντου φιλόσοφου Ηράκλειτου στην κοινωνία αυτή «Πόλειμος πάντων μέν πατήρ έστί, πάντων δέ βασιλεύς...». Παράπέρα επίτης άπασχολούμενοι σε μικρομεσαίες επιχειρήσεις που φαλιγρίζουν προστίθενται στη στρατιά των άνέργων με την απόλυσή τους.

Δεύτερη μορφή με την οποία παρουσιάζεται ο σχετικός υπερπληθυσμός στη χώρα μας και ιδιαίτερα στη χώρα μας και ιδιαίτερα στην εποχή της κρίσης είναι ο «ρευστός υπερπληθυσμός». Είναι το σχετικό πλεόνασμα εργατών, που σχηματίζεται με την κατά καιρούς εκτόπιση των εργατών από την παραγωγή και την επαγροσλήψή τους. Έτσι στους κλάδους, όπου η αύξηση της παραγωγής και της συσσώρευσης ύστερει από την άνοδο της οργανικής σύνθεσης του κεφαλαίου ένα μέρος των εργατών πλεονάζει, πετιέται στον δρό-

μο και συμπληρώνει: την στρατιά των άνέργων. Αν λάβουμε υπόψη ότι υπάρχει πιθανότητα να ξεσπάσει νέα κρίση υπερπαραγωγής, ενώ η ανεργία που από την κρίση του '73 — '74 δέν απορροφήθηκε και με το νέο κύμα ανεργίας που διαφαίνεται το πρόβλημα παίρνει τρομακτικές διαστάσεις.

Στήν στρατιά των άνέργων θά προστεθούν και οι εργάτες που θά απολυθούν από επιχειρήσεις και κλάδους που θά πληγούν από την ένταξη. Π.χ. στην κλωστούφαντου για θάχουμε μείωση των θέσεων εργασίας κατά 10.000 λόγω περιορισμού των εξαγωγών. Ένας κλάδος που πλήττεται ιδιαίτερα είναι η χαλυδουργία. Έτσι από τους 700.000 χαλυδουργούς στις χώρες της Ε.Ο.Κ. προβλέπεται στα χρόνια '79 — '80 να μείνουν άνεργοι οι 80.000. Αυτά θέαμα συμβαίνουν γιατί η ανάπτυξη της παραγωγής γίνεται με τρόπο άναρχικό και απορροαμμιάτιστο, αφού το μοναδικό κριτήριο είναι το άμεσο κέρδος. Κλάδοι αδύνατοι, που έπρεπε να προστατευθούν και ν' ο σεβασμός στο μόχθο του ανθρώπου και στο μελλοντικό συμφέρον της χώρας αφήνονται να εξαφανισθούν. Η άναπτυχθούν, γιατί αυτό επέβαλλε χ. ενώ το 1952 η Γαλλία είχε 240 000 άνθρακωρύχους, σήμερα δέν έχει παρά μόνο 60.000. Εισάγει κάρδονο. Παράγοντες που θά επιτείνουν την κατάσταση αυτή θάναι: επίσης η φυσική αύξηση του πληθυσμού, η επιστροφή των μεταναστών που συνεχίζεται μ' αυξανόμενους ρυθμούς, η εισαγωγή ξένων εργατών.

Έκει που πρέπει να σαχθούμε περισσότερο είναι ότι η παραπέρα έντατικοποίηση της εργασίας και η επιτάχυνση της χωρίς προγραμματισμό εξαμιογής της αυτοματοποίησης της παραγωγής θά επιτείνει το πρόβλημα της ανεργίας. Θά μου πείτε καλά αν δέν μπαίναμε στην Ε.Ο.Κ δέν θά είχαμε επέκταση έντατικοποίησης της εργασίας. Όπωςδήποτε και θάχουμε, αλλά στην προκειμένη περίπτωση το πρόβλημα της επιδίωξης μπαίναι: όξυ στα μονοπώλια και η μόνη διέξοδος είναι ν' αποκτήσουν ανταγωνιστικότητα ως προς τα κοιναγορίτικα μονοπώλια. Η έντατικοποίηση της δουλειάς αποτελεί τη μιά μορφή εκμεταλλεύσεως των εργαζομένων και συντελεί έτσι στην μείωση των εργαζομένων στην επιχείρηση.

Όξύ, λοιπόν, το πρόβλημα και έλο θά χειροτερεύει ιδιαίτερα μετά

την ένταξη. Η πανάκεια Ε. Ο. Κ. που επικαλείται γενικά η κυβέρνηση δέν πρόκειται να δώσει λύση, αλλά και θά χειροτερέψει την κατάσταση, αφού ήδη οι άνεργοι στις χώρες της Ε.Ο.Κ. (στοιχεία του Ο.Ο.Σ.Α.) φτάνουν τα 6,5 εκατομμύρια, δηλ. γύρω στο 6ο ο του έργου πληθυσμού της συνολικά. Οι ίδιοι προβλέπουν μιά αύξηση 10ο ο περίπου του συνολικού έργου οικονομικά πληθυσμού μόνο για την Ε.Ο.Κ. των 9. Προβλέπουν επίσης αύξηση των άνέργων σε 15 εκατ. το 1990. Στην Δανία τη χρονιά της ένταξης της στην Ε.Ο.Κ. υπήρχαν 21.000 άνεργοι, ενώ τώρα ξεπερνούν τις 200.000.

Μέσα στα πλαίσια του θέματος αυτό πρέπει να εξετάσουμε και την κοιναγορίτικη αρχή της «ελεύθερης διακίνησης του εργατικού δυναμικού». Ο Μάρξ τόνισε εμφαντικά στο «Κεφάλαιο» πώς: η καταδίκη ενός μέρους της εργατικής τάξης στην άπραξία δέν επιβάλλει μονάχα ένα φορτίο εργασίας στο άλλο, που πλουτίζει: τους καπιταλιστές, αλλά ταυτόχρονα διατηρεί για χάρη ολόκληρης της καπιταλιστικής τάξης, ολόκληρη βιομηχανική στρατιά για ρεζέρβα, σε σχέση με τις ανάγκες της προσθευτικής συσσώρευσης.

Η μεγάλη δηλ. και συνεχής προσφορά εργασίας από μέρους των εργατών γεννά άνάμεσα τους το συναγωνισμό, την επιδίωξη του καθενός να όρει πρώτος δουλειά. Αυτό το εκμεταλλεύονται οι καπιταλιστές για να κρατούν σε χαμηλό επίπεδο το μισθό εργασίας όχι μόνο αυτών που προσλαμβάνουν στη δουλειά, αλλά και εκείνων που ήδη εργάζονται στη παραγωγή. Προσπαθούν με κάθε μέσο να έντατικοπο ήσουν τη δουλειά να μείωσουν τον μισθό εργασίας των άπασχολομένων. Έτσι τα όργανα του μονοπωλιακού κεφαλαίου όπως η «Γουόλ Στρη: Τζόρναλ» και η

Δυτικογερμανική «Νάντελμπλάτ» έγραφαν πώς οι άνεργοι αποτελούν μιά τεράστια έφεδραία εργατικού δυναμικού. Η μαζική ανεργία χαρακτηρίσθηκε σαν «μυστική συνταγή» της οποίας η άπεριόριστη χρήση επέτρεψε στις Η.Π.Α. να συγκροτήσουν το καλπάζοντα πληθωρισμό, να βγάλουν το δολλάριο από την κρίση και να επιτρέψουν στις επιχειρήσεις να κρατήσουν τις τιμές σε συναγωνιστικά επίπεδα. Μέσα από το πρίσμα αυτό η αρχή της «ελεύθερης διακίνησης του εργατικού δυναμικού» δέν Συνέχεια στην σελίδα 18

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ:

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Τό πρόβλημα τής διάδοσης τών ναρκωτικών στή χώρα μας άρχισε νά παίρνει άνησυχητικές διαστάσεις. Επίσης έρευνες αναφέρουν ότι: 10.000 τοξικομανείς βρίσκονται σέ τροχιά θανάτου. Ο αριθμός τους αύξάνει κάθε μέρα κατά 2—5 άτομα. Οι τοξικομανείς πού πεθαίνουν από κατάχρηση φαρμάκου πληθύνονται καί σήμερα μόνο στήν Άθήνα καί στόν Πειραιά είναι γνωστοί 800 — 1.000 θάνατοι. Κάθε τόσο στό άστυνομικό δελτίο αναφέρονται περιπτώσεις μαθητριών πού παίρνουν ναρκωτικά καί φοιτητών πού άγωνίζονται νά άποτοξινωθούν.

Καθημερινές έρευνες πού γίνονται σέ σχολεία ή κέντρα έπαρχιακών πόλεων φέρνουν στό φώς συγκλονιστικά περιστατικά τοξικομανίας.

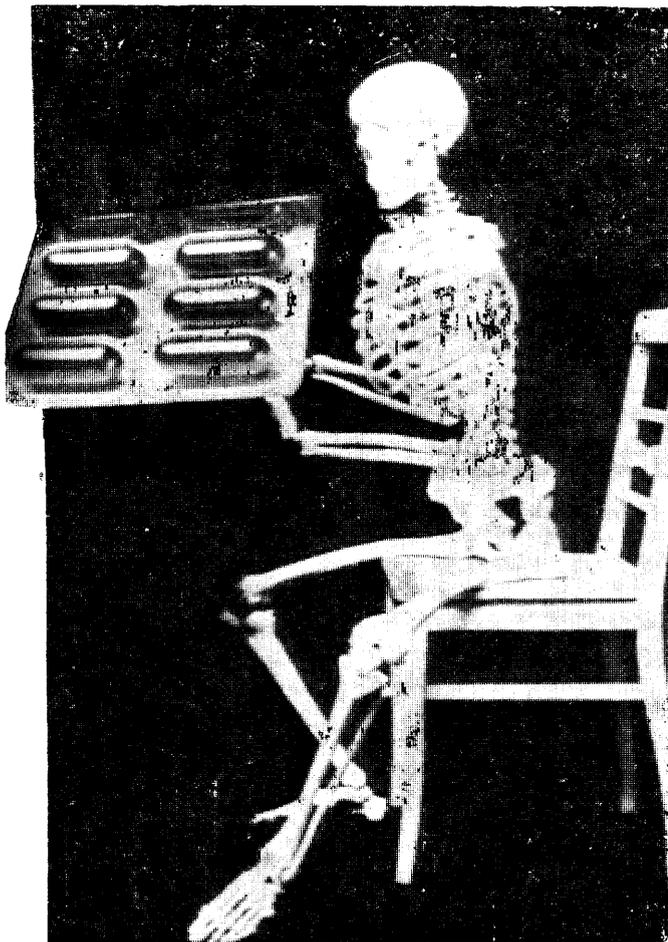
Νωπά παραμένουν στή θύμισή μας τά γεγονότα πού ήρθαν στό φώς τελευταία μέ τίς μαθήτριες στήν Πάτρα, τίς άτυχες μαθήτριες στήν Λάρισα, καταγγελίες μαθητ. κοινοτή-

των στήν Άθήνα γιά ναρκωτικά στά σχολεία καί τό πιο πρόσφατο περιστατικό τού άτυχου 20χρονου στήν Θεσσαλονίκη.

Θυμίζουμε τίς έρευνες πού έγιναν στόν ναύτο μας. Οι συνεχείς έφοδοι στά PUB, στίς ντισκοτέκ άκόμη καί στά σχολεία, αποκάλυψαν έναν σημαντικό αριθμό περιπτώσεων τοξι-

κομανίας. Τό τραγικό είναι ότι στίς περισσότερες περιπτώσεις οι ναρκωμανείς πού συλλαμβάνονται είναι παιδιά ηλικίας μέχρι 20 χρονών. Μαθητές καί μαθήτριες καί όλη ή έπαρχιακή νεολαία είναι εκτεθειμένη στόν κίνδυνο τών ναρκωτικών μιά καί οι προφυλάξεις ή τά μέτρα πού λαμβάνονται από τό έπίσημο κράτος είναι άνίπαρακτα. Ο πρόσφατος δέ θάνατος τού νεαρού Παπαδόπουλου μιάς κάνει νά καταλήξουμε στήν φοβερή διαπίστωση πώς τά ναρκωτικά έχουν μπει πιά στήν ζωή μας. Ο κίνδυνος αύξάνει σταθερά καί τό πρόβλημα γίνεται άκόμη πιο πολύπλοκο αν παρατηρήσουμε ότι ή αύξηση τών περιστατικών τοξικομανίας έντοπίζεται σέ άτομα σχετικά μικρής ηλικίας.

Η κατανάλωση ναρκωτικών δέν είναι προνόμιο τού αιώνα μας. Έχουμε παραδείγματα χρήσης ναρκωτικών στήν αρχαιότητα πού μιάς τά παρέχει ο Ήρόδοτος. Επί αιώνας άκόμη τά ναρκωτικά καί ιδιαίτερα τό όπιο έγινε μέσο άδρανοποίησης καί έφησυχασμού τών άποικιοκρατούμένων λαών τής Άνατολής από τούς, λαούς τής δύσης πού τούς καταδυνάστευαν. Στήν Ελλάδα στίς αρχές τού αιώνα οι κοσμικές κυρίες κατεύζαν τήν ύστερία τους μέ σιόννη κοκαίνης. Έτσι στίς καθημερινές συγκεντρώσεις τών ατόμων τής άνώτερης τάξης ή κατανάλωση όρισμένων ναρκωτικών είχε καθιερωθεί σαν ένα είδος μόδας. Άκόμη μετά τήν μικρασιατική καταστροφή οι πρόσφυγες πού δέν κατόρθωσαν νά ένσωματωθούν στίς μητροπολιτικές κοινωνίες έκαναν χρήση ναρκωτικών. Έτσι σέ τεκέδες καί χασισσοπτεία στεγάστηκε ένας δόλοκληρος υπόκοσμος τοξικομανών.

Φυσικά δέν θά ξεξετάσουμε γιατί κα ταγαλώγουν ναρκωτικά μιά και δέν είναι τούτο τό θέμα μας. Έκεινο πού έχουμε νά πούμε είναι ότι ούτε οι κυρίες τής παλιάς εποχής ούτε οι κλίκες τών ανέργων και τών αλητῶν μετά τόν πόλεμο αποτελοῦσαν πρό-όλγμια σημαντικό για τήν κοινωνία τής εποχής τους. Μιά και ήταν κοινωνικές ομάδες έντελῶς αποκοιμμένες και ξένες πρός τό υπόλοιπο σύ-νολο.

Γι' αὐτό και ἡ πιθανότητα διάδοσης τών ναρκωτικῶν σέ άλλα κοινωνικά στρώματα ήταν ἀνύπαρκτη.

Σήμερα ὅμως είναι βέβαιο ότι τά ναρκωτικά ἔφυγαν ἀπό τήν σχεδόν ἀποκλειστική χρήση ατόμων ἐνός κλειστοῦ κυκλώματος και διαδόθηκαν εὐρύτατα σ' ὅλα τά κοινωνικά στρώματα.

Τώρα νέοι κάθε κοινωνικῆς τάξης και ομάδος κάνουν χρήση ναρκω-
 ~~~~~

γράφουν οι:

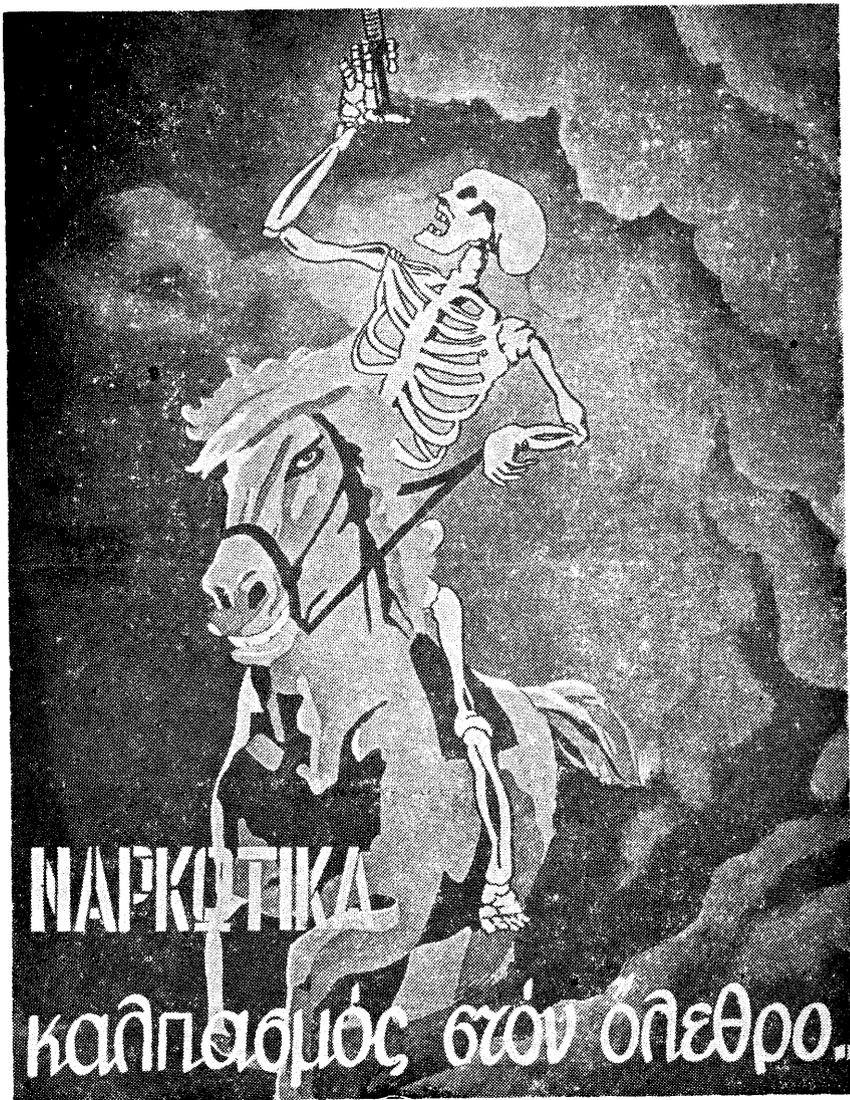
Ν. ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ

Τ. ΠΑΠΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

~~~~~

κῶν. Συγχρόνως δέ μέ τήν τεράστια ἐξάπλωση τών ναρκωτικῶν ὁ δείκτης ἡλικίας ἐκείνων πού καταναλώνουν συνεχῶς πέφτει. "Ἔτσι πρὶν 20 χρόνια ἡ μέση ἡλικία τών τοξικομανῶν στὴν Ελλάδα ήταν 40 χρονῶν. Πρὶν 10 χρόνια ήταν 30 χρονῶν. Και τώρα ἡ μέση ἡλικία τους είναι 23 χρόνια. Ἡ μετατόπιση αὐτὴ τῶν περιπτώσεων ναρκωμανίας σέ ὅλο και περισσότερα νεαρότερα άτομα μετατρέπει τό πρόβλημα τῶν ναρκωτικῶν σ' ἓνα τεράστιο κοινωνικό πρόβλημα.

Κάθε τοξικομανῆς φθάνει σέ μιά κατάσταση μανισκαταθλιπτικῆς ἐξάρτησης στὴν ὁποία δέν μπορεί νά ζήσει χωρὶς τὴν δόση τῆς τοξίνης. Ἡ ἐξάρτηση αὐτὴ είναι σωματικὴ και ψυχικὴ. Ἡ πρώτη σημαίνει ότι για νά λειτουργήσει ὁ ὀργανισμὸς είναι ἀπαραίτητη ἡ ὄραση τῆς τοξίνης. Ἡ δευτέρη δηλώνει τὴν ἰσχυρὴ και ἀκατανίκητη ἐπιθυμία του νά ὄρει τό φάρμακο ἔστω κι ἂν ὁ ἴδιος ξεπούλησε ὅτιδήποτε, φίλους, οἰκογένεια, ἀξιοπρέπεια, ὑπόληψη. "Έχουμε ἔτσι αὐξηση τῆς ἐγκληματικότητας μιά και ὁ ἄρρωστος φθάνει μέχρι τόν φόνο προκειμένου νά ἐξασφαλίσει τὴν δόση του. Ἐπομένως αἰτία πολλῶν ἐγκλημάτων γίνονται τά ναρκωτικά. Παρατηρεῖται ἀκόμη αὐξηση τῶν αυτοκτονιῶν στὴν νεα-

ρὴ ἡλικία. Πολλοὶ νέοι αυτοκτόνησαν ὅταν δέν ἔθρυσαν τὴν δόση τους και ἄλλοι αυτοκτόνησαν γιατί παίρνοντας τὴν δόση τῆς τοξίνης αἰσθάνθηκαν δυνατοὶ και ἔπασαν στίς ρόδες αυτοκινήτων για νά τις σταματήσουν. νόμισαν ότι ήταν ἱκανοὶ νά πετάξουν και σκοτώθηκαν καθώς ἔπασαν ἀπό τό παράθυρο. "Άλλοι νέοι γίνονται κλέφτες για νά ἐξασφαλίσουν τά χρήματα τῆς ἀγορᾶς τοῦ ναρκωτικοῦ μιά και οἱ ἔμποροι πολλές φορές ζητοῦν ὅλο και περισσότερα. Ἡ διαρρηγνύουν φαριμακεία, κλέβοντας ἡρεμιστικά και ναρκωτικά χάπια σάν ὑποκατάστατα κάποιου ναρκωτικοῦ. Γι' αὐτό τά ναρκωτικά θεωροῦνται ἀναμφισβήτητα ἡ μάλιστα τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Γιατί πλήττουν τόν νεανικό πληθυσμό. Τόν κατανατοῦν ἀνάπηρο σωματικά και ἀνίκανο πνευματικά. Μηδενίζουν τὴν ἐνεργητικότητά του, τὴν ἐμφυτη ζωὴ τάνια του τόν ἀδρανοποιοῦν, τόν κάνουν ἀνίκανο για ὅτιδήποτε, ἐξου-

δετερώνουν τὴν ὀργανικότητά του. Γίνεται ἔτοιμος νά δεχθεῖ τὴν κάθε τι κι ἀδικαιαρχότητα, ἀνίκανος νά ἀντιδράσει. Χάνει τὴν νεανικὴ του προσωπικότητα. Παύει γὰ εἶναι ὁ ἐπαγγελμαστῆς, ὁ πρωτοπόρος, ὁ ἀσυμβιβαστος, ὁ ἀνυπόταχτος. Παύει πιά νά θεωρεῖται ὁ διάδοχος και ἡ ἐλπίδα τοῦ ἀδριανοῦ κόσμου, γιατί γίνεται ἓνα ἐρήπαιο σωματικὸ και ψυχικὸ ἀνίκανο νά ἀσχοληθεῖ μέ ὅτιδήποτε, ἀνίκανο νά φροντίσει και τόν ἑαυτὸ του.

"Άς ἀπαντήσουμε τώρα πὶό ἀναλυτικά τό ἐρώτημα «τί είναι ναρκωτικά.» Τά ναρκωτικά είναι τοξικές οὐσίες πού ἐπιδρῶν στο νευρικό και ψυχικὸ σύστημα τοῦ ἀνθρώπου. Προέρχονται εἴτε ἀπό τὴν φύση (φυτικά) εἴτε είναι τεχνητὰ κατασκευάσματα πού ἰδημιουργοῦνται στά χημικὰ ἐργαστήρια. Τά κυριότερα ἀπὸ αὐτά είναι:

α) Τά ἡρεμιστικά. Ἐμφέρονται, ἐδῶ γιατί μποροῦν νά προκαλέσουν

έθισμός και να οδηγήσουν τον λήπτη σε ισχυρότερα φάρμακα. Κυκλοφορούν εύρυστα και χωρίς συνταγή γιατρού.

6) Βαρβιτουρικά. Χρησιμοποιούνται σαν υπνωτικά. "Αν κανείς πάρει μεγάλη δόση παθαίνει όξεία δηλητηρίαση.

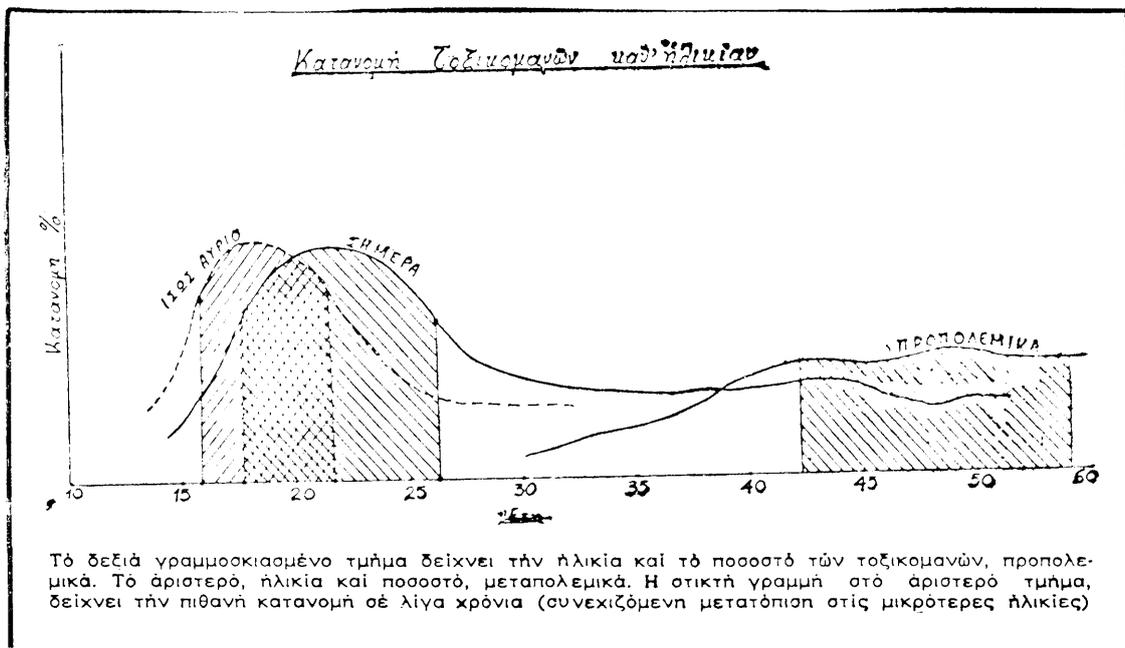
Τά φάρμακα αυτά φέρνουν εξάρτηση και αν διακοπούν απότομα εμφανίζεται το στερεγτικό σύνδρομο.

Ο άρρωστος τρέμει βρίσκεται σε σύγχυση, και τον πλεγμωρίζουν άγωνία και τρομακτικές οπτικές ψευδαισθήσεις. Συχνά παρατηρούνται επιληπτικοί σπασμοί και ψυχικές διαταραχές που μοιάζουν με παρανοϊκή αντίδραση.

ψίδρωση, σύσπαση των μυών και συχνά εμφανίζονται διάφορες ασθένειες.

"Ενα από τα πιο σύγχρονα ναρκωτικά είναι το L.S.D. Η χρησιμοποίησή του προκαλεί μεταβολή της ψυχικής διάθεσης, διατάραξη της αίσθησης του χρόνου της όρασης της ακοής, της προσωπικότητας και τέλος ακουστικές και οπτικές παραισθήσεις. Προκαλεί ισχυρό παραλήρημα και διέγερση, οι παραισθήσεις οδηγούν σε σχιζοφρενική κατάσταση. Οι Ιατροί υποστηρίζουν ντουκουμέντα ότι τα ναρκωτικά αποσυνθέτουν τις αισθήσεις και τις θυθίζουν σε ψευδαισθήσεις, παραλύουν την θέληση του ανθρώπου ώστε να μην

τά τελευταία 30 χρόνια είχαμε μετατόπιση του αριθμού των ναρκωμιανών σε μικρότερες ηλικίες. Είναι κι αυτό ένα αποτέλεσμα των κανονικών συνθηκών όπως τις διαμόρφωσε η άρχουσα τάξη. Τι προσφέρει στον νέο ή σημερινή κοινωνία μας; Από τις πρώτες στιγμές της ύπαρξής της ο νέος άνθρωπος μεγαλώνει σε μια οικογένεια με καθαρά αυταρχική τις πιο πολλές φορές δομή όπου, η γυναίκα περιορίζεται στο ρόλο του σπιτοφύλακα - φροντιστή και τα παιδιά πρέπει πάντα να «άκουνε» τον πατέρα τους. Πηγαίνει στο σχολείο και εκεί έχει να αντιμετωπίσει τις πιο πολλές φορές τις αντιπαιδαγωγικές αρτιριστοκληρωτικές δομές της εκπαί-

γ) άμφεταμίνες είναι φάρμακα διενεργά. Προκαλούν έθισμό και εξάρτηση. Η μακρόχρονη λήψη οδηγεί σε ψυχικές διαταραχές που φθάνουν την ψύχωση και μάλιστα σχιζοφρενικού τύπου.

δ) Παραισθησιογόνα. Τά φυσικά παραισθ. είναι παράγωγα της ινδικής κανάβης ή όποια κυκλοφορεί με τις όνομασίες: χασίς, μαριχουάνα κ. ά. Τά συνθετικά παραισθ. είναι το L.S.D τά ψυχομιμητικά οι άμφεταμ. τά βαρβιτουρικά.

Η χρήση της ινδικής κανάβης γίνεται με τό κάπνισμα και σπανιόστα τρώγεται με την μορφή του χασισέλαϊου.

Ο κάπνιστής έχει παραισθήσεις και διανοητικές διασαλεύσεις. Όταν περάσει ή μέθη του χασίς αισθάνονται κούραση μελαγχολία, συγχρόνως έλττώνονται οι άναπνοές έπιταγήνοντας: οι σφυγμοί, έπέρχεται έ-

μπορεί να πει όχι στην σατανική τους γοητεία. Καταστρέφουν την αὐτοτέλεια της προσωπικότητας και κουρελιάζουν τό νευρικό σύστημα. Δημιουργούν «εύχάριστα ταξείδια» που φέρνουν τον άνθρωπο σε μια κατάσταση ΧΑ.Τ. (HIGH) (ύψηλό πέταγμα) μιά είναι βέβαιο ότι: δύσκολα κανείς βρίσκει τό δρόμο να γυρίσει πίσω.

ΤΑ ΑΙΤΙΑ

Ψάχνοντας να βρούμε τά αίτια που στρέφουν τούς νέους στα ναρκωτικά βλέπουμε ότι βασικός παράγων είναι ό κοινωνικός περίγυρος ή όλη δομή της κοινωνίας που φυσικά παίζει τό πρωταρχικό ρόλο στην διαμόρφωση του ατόμου και είναι σε τελική άνάλυση ό καθαριστικός παράγοντας που ώθει, που σπρώχνει τούς νέους στα ναρκωτικά.

Δέν είναι καθόλου τυχαίο τό ότι

δευσης που προωθεί να δημιουργήσει. όχι ανθρώπους έπιστήμονες υπηρέτες των συμφερόντων του λαού αλλά άποινιμημονευτικά μηχανάκια που παραφορτώνονται με άχρηστες πολλές φορές γνώσεις και τό μόνο που μαθαίνουν είναι πώς θά ύπηρετήσουν πιο πιστά τό σύστημα. Θέλει να σπουδάσει; Ταξικοί φραγμοί όρθώνονται μπροστά του κλίνοντας του έριμηγευτικά τον δρόμο. Έργάζεται; όταν δέ τον καταπίνει ή άνεργία. Αντιμετωπίζει καθημερινά την έκμετάλλευση τον αυταρχισμό της έργοδοσίας. Διεκδικεί τά δικαιώματά του; Έρχεται αντιμετώπος με την τρομοκρατία και κάθε άλλη μορφή καταστολής. Θέλει να αξιοποιήσει τον έλεύθερο χρόνο του; Θά προσπαθήσουν να τον αποπροσανατολίσουν με κάθε μέσον. Έτσι ή νεανική ψυχή με τό δυναμισμό, τά όνειρα, τή δίψα για καλύτερη ζωή κυριεύει τό άγχος ή

άβεβαιότητα, ο τρόμος για το αύριο που της προσφέρει ή καταναλωτική μας κοινωνία. Στή κρίσιμη αυτή καμπή που ο νέος έχει αντιληφθεί την σπιτλα της κοινωνίας και συνειδητοποιεί ότι πρέπει κάτι επιτέλους να αλλάξει, πρέπει να ρθει επίτελους μία αλλαγή στις δομές της κοινωνίας μας, ή άρχουσα τάξη (που δέν κατόρθωσε μέχρι τότε να τον κερρίσει του δίνει τήν χαριστική βολή: Τά ναρκωτικά. Τόν σπρώχνει στα ναρκωτικά όπου «ανακαλύπτει» τούς «χαμένους παραδείσους» τόν «ψεύτικο κόσμο» που δέ μπορούσε να ζήσει στήν κανονική ζωή του. Βέβαια τά ναρκωτικά τόν φθείρουν, τόν σκοτώνουν, που συνεπάγεται σοβαρό οικονομικό κόστος για τήν καπιταλιστική κοινωνία γιατί θραίνει άχρηστος έξω από τήν παραγωγική διαδικασία (ή στήν καλύτερη περίπτωση) οδηγεί στήν ύπααπσχόληση), συγχρόνως όμως έχουν τό μεγάλο πλεονέκτημα να τόν άδρα νοποιούν, να τόν άποσπουν από τή πολιτική δράση και να μετατρέπουν τήν πηγαία νεολαιίστική άμφισβήτηση του κατεστημένου από μαχητική και ανατρεπτική σε παθητική και καταναλωτική.

Δέν είναι καθόλου τυχαίο ότι κανέναν από τούς ναρκωμανείς που κατά καιρούς έρχονται στο φως δέν άνηκε σε καμία πολιτική οργάνωση. ούτε είναι τυχαίο ότι στις σοσιαλιστικές κοινωνίες ή ναρκωμανία σαν πρόβλημα είναι άγνωστη.

Νά ποιά είναι επομένως ή αίτια.

Ο άντιανθρώπινος χαρακτήρας της κοινωνίας της έκμετάλλευσης, του άνομου κέρδους της άλόγιστης παραγωγής καταναλωτικών αγαθών και της διαφήμισης που κατακερματίζει κάθε αξία είναι αυτός που στρέφει τούς νέους στή φυγή του τεχνητού κόσμου τών ναρκωτικών και τών ψευδαισθήσεων.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΤΕΙ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Απαντώντας στο έρώτημα για τό τί πρέπει να γίνει πώς πρέπει να αντιμετωπιστεί ή κατάσταση, πρέπει να λάβουμε υπ' όψει μας δύο πράγματα. Κατά πρώτο λόγο ότι τά ναρκωτικά έχουν πλέον περάσει τή πόρτα μας και επομένως πρέπει να τά αντιμετωπίσουμε ψύχραιμα και ρεαλιστικά στο πραγματικό τους μέγεθος και με τήν βαρύτητα που άπαι-

τούν σαν ιδιαίτερο πρόβλημα της νεολαίας μας, επομένως πρέπει να πάρουμε μέτρα για τήν αντιμετώπιση της ήδη ύπάρχουσας κατάστασης και να ληφθούν μέτρα βραχυπρόθεσμα. Καί κατά δεύτερο λόγο φροντίζοντας να χτυπήσουμε τό κακό στή ρίζα του να παλαίψουμε για να εξαλείψουμε όλα εκείνα τά κοινωνικά αίτια που σπρώχνουν τούς νέους στο «ψεύτικο παράδεισο» που τούς έτοιμάζουν ορισμένοι επιτελείοι. Νά παλαίψουμε για μια κοινωνική αλλαγή μια αλλαγή που θα φέρει όλες τις άπαιτούμενες τοιμές στο θεσμικό άστικό κοινωνικό πλαίσιο του σήμερα και θα δημιουργήσει μια κοινωνία άπαλλαγμένη από τήν άνεργία, τή τραπεζοκρατία, τήν ύποαπασχόληση τούς τελικούς φραγμούς στή μόρφωση τις ψεύτικες άστικές «αξίες» που αυτόματα θα άπαλλάξει τήν ιδιαίτερα ευάλωτη στα παραπάνω θέματα νεολαία μας από τό άγχος, τήν άβεβαιότητα για τό αύριο θα φτιάξει μια νεολαία χαρούμενη και ευτυχισμένη που με άισιοδοξία θα θαδίζει τό δικό της δρόμο στήν νέα κοινωνία, που θα οικοδομείται.

Άμεσα επομένως θάπρεπε να ληφθούν τά παρακάτω μέτρα:

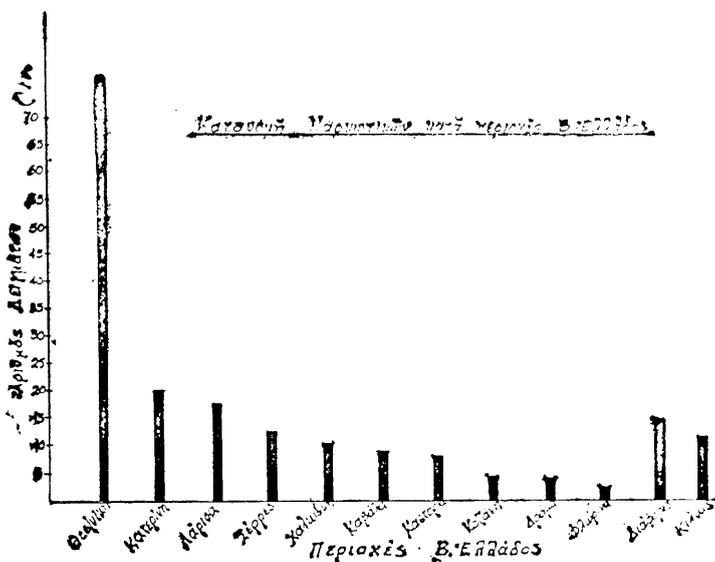
1) Νά αναμορφωθεί και να έμπλουτιστεί τό ν. δ. 743) 1970.

Τό παραπάνω ν. δ. κατά τήν γνώμη και δικηγορικών συλλόγων άποδείχθηκε άδρανές και άδόκιμο γιατί με τήν προχειρότητα που έχει φτιαχτεί στερείται παντελώς διά τά ξειων που άφορούν τή νεολαία. Έτσι τό ν. δ. βλέπει τά ναρκωτικά σαν

ύπόθεση άδικήματος γενικής άσυνόμευσης και αυτό είναι τραγικό. Οί νέοι άφήγονται άκάλυπτοι και έντάσονται: (όταν άπασχολούν τή δικαιοσύνη και τήν άπασχολούν συχνά: στή τρατιά τών έμπορών και τοξικομανών που θα μπορούσαν να αυτομιοράζονται τή τύχη τους τόσο κοινωνικά όσο και σωφρονιστικά.

2) Νά λειτουργήσουν στήν Αθήνα και Θεσσαλονίκη Νοσηλευτικά κέντρα Άποτοξίνωσης Ναρκωτικών. Τό παραπάνω μέτρο κρίνεται άναγκάιο άν σκεφτούμε τόν αριθμό τών τοξικομανών που θα μπορούσαν να άπαθεραπευτούν ενώ σήμερα οδηγούνται στα τρελλοκομεία με άνυπολόγιστες όπως είναι φυσικά συνέπειες. Η έλλειψη ενός τέτοιου κέντρου έπιστημάνηκε και στο συνέδριο Ευρωπαϊκής Ένώσεως Κέντρων άφήνοντας έκπληκτους τούς έπιστήμονες, που ζήτησαν έπίσημα από τις άρχές να δημιουργηθεί άμέσως. Είναι φανερό τό πόσο μπορεί να σοηθήσει ένα τέτοιο κέντρο που έξοπλισμένο με τό κατάλληλο προσωπικό (ψυχολόγους, ειδικευμένους γιατρούς κ.λ.π.) θα μπορεί να παραδίδει στή κοινωνία πάλι υγιά όλα αυτά τά άρρωστα πλάσματα

3) Νά κλείσουν τά κακόφημα κέντρα που κατά καιρούς όπως έχει πολλές φορές άποδειχθεί γίνονται κίνητρα διακίνησης και χρήσης ναρκωτικών. Η άμέλεια τών υπεύθυνων σε συνδιασμό με τά συμφέροντα ορισμένων κατανάει έγκληματική, άν σκεφθούμε ότι τά κέντρα αυτά ξεπηδούν καθημερινά ιδιαίτερα στήν έπαρχια Συνέχεια στήν σελίδα 17

Η κατανομή δείχνει τά περιστατικά τοξικομανίας (καθάρτα περιστατικά κι όχι κατανομή σύμφωνα με τόν πληθυσμό τών πόλεων) στις κυριότερες πόλεις της Βόρειας Ελλάδας

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Καθημερινά, γίνεται ολοένα πιο φανερό η ένταση της Κρατικής τρομοκρατίας σε πανελλαδικό επίπεδο που σκοπό έχει, με πρόφαση την πάταξη ατομικών τρομοκρατικών ενεργειών, να αυταρχικοποιεί τις δομές του συστήματος, την δημόσια ζωή και να εξαπολύει την τρομοκρατία στο κοινωνικό σύνολο για την αντιμετώπιση, κάτω από εύνοϊκούς όρους, του λαϊκού κινήματος, που μέρα με τη μέρα αναπτύσσεται και ανδρώνει και άποτελεί κίνδυνο για τη κυριαρχία της άστικής τάξης.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΙΣ ΣΕΡΡΕΣ

1) Μαθητικός χώρος: Οι Μαθητές παλεύοντας για λεύτερο μαθητικό συνδικαλισμό, για λεύτερη διακίνηση ιδεών, για περισσότερη δημοκρατία μέσα στα σχολεία τους, βρίσκονται αντιμετώπιζόμενοι με τους εκφραστές της συντήρησης (Κύρια Επιθεωρητές Λυκειαρχές, Γυμνασιάρχες) με τον αντιδημοκρατικό κανονισμό των Μαθητικών Κοινοτήτων, που πειθαρχικά μέτρα (όπως αποβολές μείωση βαθμολογίας κ.λπ.) προσπαθούν να ελέγξουν, να χειραγωγήσουν και τελικά να αποπροσανατολίσουν το μαθητικό κίνημα. Επίσης οι συστάσεις και απειλές σε γονείς μαθητών που συνδικαλιζονται όχι μόνο από τους Λυκειαρχές, αλλά πολλές φορές με ανώνυμα τηλεφωνήματα από «άγνωστους» επιτείνει την προηγουμένη κατάσταση.

2) Σπουδαστικός χώρος: Από την αρχή της ίδρυσής τους τα νεοσύστατα ΚΑΤΕΕ Σερρών, σαν περιφερειακά που ήταν, δέχθηκαν την τρομοκρατία από μέρους της Κυβέρνησης και των εκπαιδευτικών της για να ελέγξουν το σπουδαστικό κίνημα. Έτσι είχαμε άρνηση της Διεύθυνσης του ΚΑΤΕΕ για χορήγηση γραφείων του Σπουδαστικού Συλλόγου, για ύπαρξη ταμπλώ των παρατάξεων, και των πολιτικών νεολαίων, παραβίαση του ασύλου από άνδρες της Ασφάλειας, όπου πήραν και τα στοιχεία σπουδαστών με απόφαση, ότι «είχε γίνει κλοπή στην περιοχή».

Τό Δ.Σ. του ΚΑΤΕΕ κατήγγειλε τις συγκεκριμένες ενέργειες τρομοκρατίας της Ασφάλειας αλλά η άσφαλεια μηχανή το Δ.Σ. για «εξυβρίσι», προσπαθώντας έτσι να ποινικοποιήσει την συνδικαλιστική δράση των σπουδαστών και να περιορίσει τις συνδικαλιστικές τους ελευθερίες.

3) Φοιτητικός χώρος: Τό Δ. Σ. επανειλημμένα έχει καταγγείλει συγκεκριμένες ενέργειες τρομοκρατίας (όπως η μήνυση από την Ασφάλεια φοιτητών που ήταν υπεύθυνοι για έκ-

Τού

Βασίλη Γιανογλούδη

θεση διόλιου, που διαργάνωνε ο Σύλλογος). Αποφασίζει μετά μπροστά σε μια κατάσταση έντασης της τρομοκρατίας να πραγματοποιήσει εκδήλωση με σχετικό θέμα. Την επόμενη μέρα το ταμπλώ του συλλόγου που προπαγάνδιζε την εκδήλωση χάνεται οι «άγνωστοι» γνωστοί το κλέβουν.

Επίσης συνέχεια δικάζονται νεολαίοι γιατί «ρύπαναν το περιβάλλον» εφ' όσον δεν είχαν άδεια από την Ασφάλεια (!) ή «έξασκων επάγγελμα μικροπωλητού» αφού δεν είχαν άδεια για να διαλαλίσουν τις ιδέες τους πουλώντας εφημερίδες και περιοδικά (!).

ΓΕΝΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Όλα τα παραπάνω που αναφέρθηκαν αποτελούν ειδικές περιπτώσεις μιας γενικότερης πολιτικής κρατικής βίας και αυταρχικότητας. Αλλά ποιά σκοπό εξυπηρετεί η Κρατική βία; Είναι γνωστό ότι στην χώρα μας οι πράξεις ατομικής βίας έχουν εμφανισθεί με τις μορφές που έχουν πάρει στις Δυτικές «πολιτισμένες» χώρες, και ιστορικά είναι καταδικασμένες μορφές πάλης. Επίσης όταν η αστυνομία δείχνει ανικανότητα στη σύλληψη τρομοκρατών (όπως συνέβη με δολοφονίες αστυνομικών) αυτές μπορούν να χαρακτηρι-

θουν τουλάχιστον σαν ύποπτες αν όχι προδοκατορικές.

Επομένως η Κρατική τρομοκρατία δεν γίνεται γιατί φοβάται η Δεξιά ότι η φράση τρομοκρατικών ομάδων θα αποδυναμώσει το σύστημά της ούτε για το «καλό του κοινωνικού συνόλου» αλλά για να τρομοκρατήσει το κόσμο (μέσα από τους θεσιούς των φακέλλων, αυθαίρετων συλλήψεων και κρατήσεων ανακρίσεων, κακοποιήσεων, ξυλοδαρμών κ. λ.π.) για να αυταρχικοποιήσει την δημόσια ζωή, για να όπισθοδρομήσει τελικά το λαϊκό κίνημα.

Καθημερινά αποδεικνύεται ότι η τακτική της άστικής τάξης είναι η μεγαλύτερη ενίσχυση των καταπιεστικών μηχανισμών στην προσπάθειά της να αντιμετώπισει την μετατόπιση πλατειών μαζών από την Δεξιά σε προοδευτικούς φορείς, για να αντιμετωπίσει την άνοδο του κινήματος του λαού που διαρθρώνεται σε κάθε χώρο δουλειάς, μόρφωσης, ψυχαγωγίας και τέλος την ξεκάθαρη προοπτική της αλλαγής που διαγράφεται. Και αυτή η ενίσχυση γίνεται με μια σειρά νόμους όπως ιδιώνυμο, περί Τύπου, αφισσοκολλήσεων, περί τρομοκρατίας και με δυνάμεις καταστολής όπως ειδικές μονάδες ΜΑΤ δακρυγόνας αέρια, αστυνομικά σκυλιά κ.λπ.

Απάντηση στην αυταρχικότητα της Κρατικής βίας σε όποιο επίπεδο και αν εμφανίζεται και στην μετατροπή της πολιτικής αντίθεσης, σε ποινικό αδίκημα είναι η πολιτική μας και καθημερινή αγωνιστική μας πάλη για την αλλαγή.

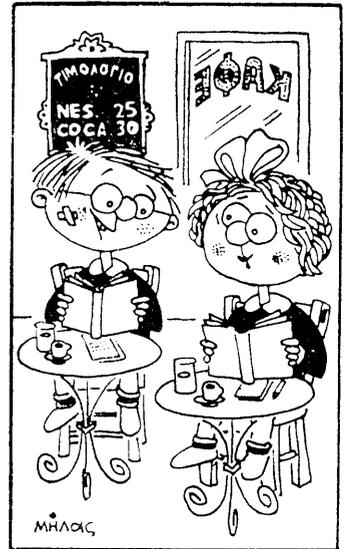
... Χιούμορ (!!!) με σκίτσα και φωτογραφίες

ΧΩΡΙΣ ... ΛΟΓΙΑ

ΔΩΡΕΑΝ... ΠΑΙΔΕΙΑ

ΣΥΝΟΙΚΙΑΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΣΕ ΚΑΦΕΝΕΙΑ

— Για μᾶς τὰ νύχια κι οἱ
διπλὲς καὶ γι' ἄλλους οἱ
ἐξάρες...

ΤΟΥ Π. ΜΗΛΑ

— Δόσε ΒΑΣΗ κι ἄκουσε!!!

ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ '80

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΠΟΥ ΣΗΜΑΔΕΨΕ — ΟΠΩΣ ΑΛΛΩΣΤΕ ΚΑΘΕ ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ — ΤΗ ΦΕΤΕΙΝΗ ΧΡΟΝΙΑ.

«Οί Όλυμπιακοί αγώνες είναι ή ειρήνη, γιατί όποιος μιλάει για άθλητισμό μιλάει για ειρήνη» είχε πεί ο Πιέρ Ντε Κουμπερτέν — ο άνθρωπος που ανάσπασε την Όλυμπιακή ιδέα. Η μικρή αυτή πρόταση περιέχει το μεγάλο μήνυμα των Όλυμπιακών αγώνων, το μήνυμα που αποτελεί το θεσικό, το τελικό τους στόχο.

Ο θεσμός των Όλυμπιακών στην αρχαία εποχή έγινε το σύμβολο μιας κοινής ελληνικής συνείδησης, αφού συνέβαλλε στην εξέταση της ελληνικής ενότητας σαν υπέρτατο ιδανικό και στην ανάπτυξη θάρρους και αγωνιστικότητας, πέρα από διακρίσεις και ανταγωνισμούς. Και όταν ή ρωμαϊκή κοινωνία με την ύφελιστική κατεύθυνση που έδωσε και τον έκτεταμένο επαγγελματισμό υποβίβασε τους αγώνες, ακόμη και όταν ή Χριστιανική Εκκλησία των πρώτων αιώνων πέτυχε τή διακοπή τους, τό 394 μ.Χ. Θεοδοσίου, τό Όλυμπιακό Πνεύμα δέν πέθανε.

Στίς σύγχρονες Όλυμπιάδες τά χρώματα στους 5 κρίκους τής Όλυμπιακής σημαίας δείχνουν τίς 5 ήπειρους και ή συμπλοκή τους συμβολίζει τήν ένωση αυτών. Η έλλη αντίληψη για τήν ανθρωπότητα και τόν ανθρωπισμό στηρίζεται στην ιδέα πως ή ανθρώπινη φύση είναι σ' όλους τους ανθρώπους κοινή. Η ιδέα του Όλυμπισμού περιέχει τήν ιδέα τής κοινής ανθρώπινης ουσίας. Και σήμερα που ή ανθρωπότητα βρίσκεται σ' ένα επαναστατικό σταυροδρόμι, ή ιδέα του Όλυμπισμού είναι από τά πιο ισχυρά όπλα στον ιδεολογικό αγώνα για τήν ειρήνη και τήν πρόοδο.

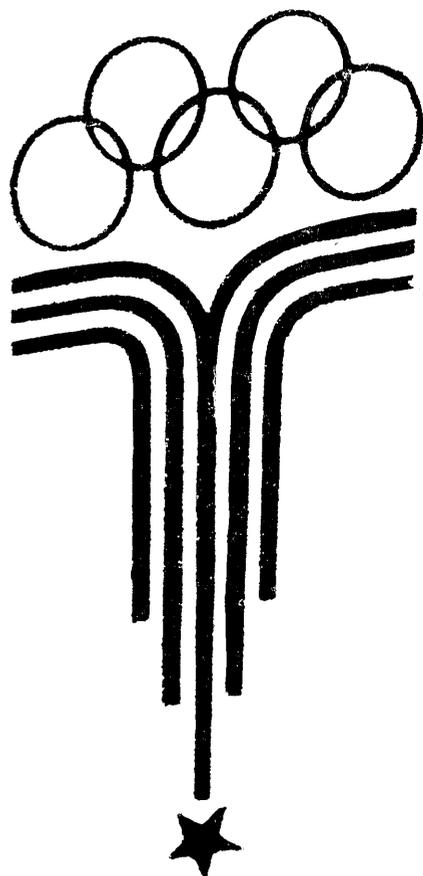
Στήν σημερινή εποχή, στην καταναλωτική κοινωνία που ζούμε, ή κυριαρχία των υλικών συνθηκών κάτω σά άτομα ματαιώνει τίς προσδοκίες μας και ή παγίωση των προϊόντων

μας σέ αντικειμενική δύναμη πάνω από μας εκμηδενίζει τους στόχους μας. Κάτω από τίς προϋποθέσεις αυτές προωθείται ή λατρεία τής «στρογγυλής θεάς» φέρνοντας μαζί τής τό φανατισμό, τήν στείρα διαδοποίηση και τόν αποπροσανατολισμό και ό άθλητισμός, περιά σά μία ταπεινή απασχόληση των νέων χωρίς έγκος δημιουργικότητας. Στή σοσιαλιστική κοινωνία αντίθετα, ό άθλητισμός, εκτός του ότι αναπτύσσει τίς φυσικές σωματικές ικανότητες του ανθρώπου είναι ένα σχολείο για τήν ζωή. Είναι ένα χωρος στον όποιο ή νεολαία διδάσκει τό δρόμο τής αγωνιστικής προσπάθειας τής επικοινωνίας και τής διακίνησης ιδεών. Γιατί μόνο σ' αυτά τά πλαίσια αποκτά νόημα και περιεχόμενο τό μήνυμα

ΤΟΥ ΜΙΛΤΟΥ ΜΑΝΤΖΑΡΙΔΗ

Έλευθερία, Ίσότητα, Κοινωνική Δικαιοσύνη, Άδελφοσύνη. Γι' αυτό ακριβώς ή Όλυμπιάδα τής Μόσχας εκτός του ότι αποτέλεσε ένα όργανο για τήν επιβολή του παγκόσμιου ερασιτεχνικού άθλητισμού, φωτίσε και φωτίζει με τό άστρο τής, κύρια σ' έμάς τους νέους, τό δρόμο που οδηγεί στην αλληλοκατανόηση και τόν «εξανθρωπισμό τής ανθρωπότητας».

Στους Όλυμπιακούς αγώνες όπου δέν υπάρχει υλικό κίνητρο, δέν υπάρχουν ήττημένοι, υπάρχουν μόνο νικητές. Χαρακτηριστικά στό άθλημα του Μαραθωνίου ό τερματισμός και μόνο αποτελεί νίκη. Έμβασθύνοντας στό μήνυμα αυτό, έχουμε χρέος νά αντιληφθούμε ότι στό μαραθώνιο τής ζωής μας, αφού συνειδητοποιήσουμε τήν ανθρώπινη ουσία μας, πρέπει νά ξεπεράσουμε τήν ανθρώπινη αλλοτρίωση, νά επιστρέψουμε στον έαυτό μας σαν κοινωνικοί, δηλαδή

σαν άνθρωποι άνθρωποι, για νά γίνει έτσι «τό άλμα τής ανθρωπότητας από τό βασίλειο τής ανάγκης στό βασίλειο τής ελευθερίας». Τότε ακριβώς θά μπορούσαμε νά κάνουμε τή ζωτική μας δραστηριότητα αντικείμενο τής θέλησης και τής συνείδησης μας και νά ξεκινήσουμε ένα καινούργιο αγώνα με στόχο νά τόν τελειώσουμε όλοι, για νά κατακτήσουμε έτσι τήν πραγματική αξία τής ανθρώπινης ζωής και νά στεφθούμε «Όλυμπιακές τής προόδου».

Τά παραπάνω μηνύματα των Όλυμπιακών αγώνων έχουν ιδιαίτερη απήχηση στην νεολαία, που έχει και νει δική τής τή διοργάνωση αυτή των λαών, δίνοντας κάθε φορά περισσότερο βάθος και καινούργιους όριζόντες σά μηνύματά τής. Όσο έντονα όμως ζήσαμε όλοι μας τήν 22η Όλυμπιάδα, άλλο τόσο έντονα ζήσαμε τήν προσπάθεια του μπούκοτς που επιχειρήσαν οι Η.Π.Α. Βέβαια ή προσπάθεια αυτή έσο και άν αψηφάσε κάπως στην αρχή, δέν ήταν τόσο αναπάντεχη, αφού δέν ήταν ή πρώτη από μεριάς ήμπεριαλιστών και έσως δέν θά είναι ή τελευταία. Γιατί αποτελεί μέρος μιας μόνιμης προσπάθειας, που έχει στόχο νά αποφευχθεί ή προσέγγιση των λαών.

Τό σομποτάρισμα των Όλυμπιακών Αγώνων από τους ήμπεριαλι-

στές αρχίζει από την πρώτη κιόλας Ὀλυμπιάδα τοῦ 1896. ἀφοῦ, ὁ Κάρτερ δέν μπορεῖ νά διανοηθεῖ ὅτι τῆ πρωτοδουλεῖα τῆς ἀναστάτασης τῶν ἀγῶνων τὴν εἶχαν οἱ προαιώνιοι ἐχθροί, οἱ Γάλλοι. Στίς πιὸ σύγχρονες Ὀλυμπιάδες, τὸ 1952 σέ μιὰ ἔποχὴ πού οἱ Η.Π.Α. μαζί μέ τό καθεστῶς τῆς Ν. Κορέας κάνουν πόλεμο στήν Α. Δ. Κορέας κανένας δέν σκέφτεται γιά σαμποτάζ.

Μόνον οἱ ψυχροπολεμιστές φωνάζουν στό στάδιο «σκοτώστε τοὺς Ρώσους».

Τὸ 1956 οἱ ταρεχές στήν Μέση Ἀνατολή καί τό κλεισμο τοῦ Σουέζ δημιουργοῦν προβλήματα στοὺς Ὀλυμπιακοὺς, ἐνῶ οἱ Ἀμερικάνοι ζητοῦν τὸν ἀποκλεισμό τῶν Ρώσων ἀθλητῶν μέ ἀφορμὴ τὰ γεγονότα στή Οὐγγαρία. Τὸ 1960 πάλι οἱ Ἀμερικάνοι ἀπειλοῦν νά μὴ κατέβουν εἰς τοὺς ἀγῶνες, γιὰ τὴ Δ.Ο.Ε. ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴ Ταϊβάν, ὁροφύρο τῶν Η.Π. Α., τὸν τίτλο «Δημοκρατία τῆς Κίνας». Τὸ 1968 πάλι κινῶνται γιά μπούκοτάρισμα οἱ Ἀμερικάνοι μέ ἀφορμὴ αὐτὴ τὴ φορά τίς ἐξελίξεις τῆς Τσεχοσλοβακίας. Γιά νά φθάσουμε στή τελευταία περίπτωση, συνέχιση τῆς ἴδιας τακτικῆς, γιά τοὺς ἀγῶνες τοῦ '80.

Τὸ μπούκοτάρ τῶν ἀγῶνων τοῦ '80, εἶχε κιόλας ἀρχίσει μέ τὴν ἀπόφαση τῆς ἐπιτροπῆς νά προσημίσει τὴ Μόσχα ἀπὸ τό ὄρος Ἄντζελες σάν ἐδρα τέλεσης τῶν ἀγῶνων. Ἀπὸ τὴν προηγούμενη Ὀλυμπιάδα ὁ τότε Ἀμερικανὸς πρόεδρος, ὁ τότε Βρεταννὸς ὑπουργὸς ἐξωτερικῶν κα θίως καί βουλευτὴς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ συμβουλίου προσπαθοῦν νά ἀποτρέψουν τὴν διεξαγωγὴ τῶν ἀγῶνων στή Μόσχα. Ἡ τελευταία προσπάθεια τοῦ Κάρτερ δέν ἦταν παρά μιὰ πιὸ ἔντονη συνέχεια τῶν προηγούμενων προσπαθειῶν, καθὼς πλησίαζε ἡ ἡμερομηνία διεξαγωγῆς τῶν ἀγῶνων.

Ἡ λέξι ἤμως μπούκοτάρ, εἰδικά στή τελευταία περίπτωση δέν καθορίζει οὔτε στό ἐλάχιστο πιστά, τό σκοπὸ τῶν προσπαθειῶν τῆς κυβέρνησης Κάρτερ. Ἐπί τὸ μπούκοτάρ εἶχει τὴν ἔννοια μιᾶς καθαρῆς θέσης πού παίρνεται ἀπὸ μιὰ συνεδηγὴ πλειοψηφία. Ἐδῶ ἔμως ἡ προσπάθεια τῆς Οὐάσιγκτον ὑποστηρίχθηκε «συνεδητά» ἀπὸ ἐλάχιστα καθεστῶτα τύπου Χιλῆς καί Παραγουάης. Ἡ κίνηση αὐτὴ τοῦ σαμποταρίσματος τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων, στό ὄνομα μάλιστα τοῦ Ὀλυμπισμού, ἀποτελεῖ μέρος τῶν ψυχροπολεμικῶν

σχεδίων αὐτῶν, πού ἔχουν λόγους καί συμφέροντα νά φοβῶνται τέτοιες διοργανώσεις, πού προωθοῦν μὴνύματα εἰρήνης καί φιλίας.

Ἡ κίνηση αὐτὴ ἀποτελεῖ μιὰ καθαρὴ ἐπίθεση ἐναντία στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες. Καί ἡ ἐπίθεση ἐναντία σ' αὐτὴ τὴ γιορτὴ, πού ἀντικαθεστᾶ τό σοβινισμὸ μέ τὴν ἀλληλεγγύη καί τὴ συναδέλφωση, σημαίνει, ἐπίθεση ἐναντία στήν ἴδια τὴ νεολαία, ἐναντία στοὺς ἀνθρώπους πού κρατοῦν στά χέρια τους τό κόσμο τοῦ αἴρου. Στόχος φυσικά ἡ ἀπομόνωση τῶν νέων, τὸ σταμάτημα κάθε ἐπικοινωνίας, ὥστε νά τοὺς κοπεῖ ἡ διάθεση νά παλεύουν ἐνωμένοι καί νά νικῶν καί νά τοὺς ἀπομαίνει ὁ δρόμος τῆς φυγῆς, ὁ δρόμος τῆς παραίτησης καί τῆς βίας.

Πολλές ἀντιδράσεις προκλήθηκαν τόσο ἀπὸ ἀθλητές, ὅσο καί ἀπὸ τὴ κοινὴ γνώμη στίς χώρες πού δέχτηκαν «συνεδητά καί ἀδύνατα» τὴν ἰδέα τοῦ μπούκοτάρ. Οἱ ἀντιδράσεις αὐτὴ ἡ κίνηση καί πόσο σ' ἀλήθεια αὐτὴς ἔδειξαν καθαρὰ, πού στόχευε φρόντιζε γιά τὴν διαφύλαξη τῶν ἰδεῶν τοῦ Ὀλυμπισμού. Στήν Ὀμοσπονδική Γερμανία χαρακτηριστικά, ὅπου ψηφίστηκε ἡ ἰδέα τοῦ μπούκοτάρ, ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος τῆς ἐκεῖ Ὀλυμπιακῆς ἐπιτροπῆς δήλωσε ὅτι ἡ ἐνέογεια αὐτὴ ἦταν τραγικὸ σφάλμα, ἀφοῦ διαπιστώθηκε ὅτι ἐξυπηρετοῦσε σκοποὺς διαφορετικοὺς ἀπὸ

αὐτοὺς γιά τοὺς ὁποίους ψηφίστηκε. Δήλωσε πὼς ἂν ξαναγινόταν ψηφοφορία θά ἦταν ἀνοιχτὰ ὑπὲρ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων.

Στήν Ἀγγλία πάλι, ὅπου δέν πέρασε τό μπούκοτάρ, ἡ κυβέρνησις τῆς Θάτσερ ἔσπευσε νά κόψει τὴ κρατικὴ ἐπιχορήγηση πού δίνεται στήν Ὀλυμπιακὴ ομάδα ὥστε νά μὴ πάει αὐτὴ στή Μόσχα. Προσπάθησε μέ τό τρόπο αὐτὸ νά διαφυλάξει τὰ Ὀλυμπιακὰ ἰδεώδη, πού φαίνεται νά γνωρίζει καλύτερα ἀπὸ τὴν Ὀλυμπιακὴ ἐπιτροπὴ.

Παρά τίς προσπάθειες ὅμως τῶν ὑπερρεαλιστῶν τό μπούκοτάρ ἀπέτυχε. Ἡ παταγώδης ἀποτυχία του σέ συνδυασμὸ μέ τὴν ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων ἔδειξαν ὅτι ἡ νεολαία γνωρίζει: νά ὑπερασπίζεται τό φεστιβάλ αὐτὸ τῆς εἰρήνης, πού ξεπερνᾶ τὰ σύνορα καί μᾶς διαπαιδαγωγεῖ στό πνεῦμα τῆς προσπάθειας καί τῆς εὐθύνης. Ἐτσι ἡ κλόγα τῆς Ὀλυμπιάδας, πού πυροδοτεῖται ἀπὸ μᾶς τοὺς νέους, ἀποτελεσε μιὰ φλόγα φιλίας γιά ὅλο τό κόσμο, καί ἔκανε τὴν Ὀλυμπιάδα τῆς Μόσχας ἐκφρασι τῆς θέλησης τῆς ἀνθρωπότητος γιά τὴν εἰρήνη καί συναδέλφωση μεταξὺ τῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου, γιά ἓνα καλύτερο κόσμο, πού θά στηρίζεται στή συνεργασία καί ὄχι στήν ἀντιπαράθεση. Καί δέν ἀμφιβάλλει κανεὶς ὅτι ἐτσι θά γίνεῖ.

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 13 καί πολλά ἀπ' αὐτὰ λειτουργοῦν καί πλάι σέ σχολεῖα.

4) Νά δημιουργηθοῦν ἀθλητικά καί πολιτιστικά κέντρα καί ἰδιαίτερα στήν ἐπαρχία πού νοσεῖ σέ χειρότερο βαθμὸ. Τὰ κέντρα αὐτὰ εἶναι: τὰ μοναδικὰ πού θά δώσουν σωστὴ διεξοδὸ στό πρόβλημα τοῦ ἐλεύθερου χρόνου τὴν νεολαία μακριὰ ἀπὸ «ὑποπτα στέκια». Θά δοθεῖ ἔτσι δυνατότητα στήν νεολαία νά ἀθλεῖται, νά διαβάσει, νά διασκεδάσει, νά χρησιμοποιοῖ δημιουργικὰ τὸν ἐλεύθερο χρόνο τῆς διαπλάθοντας συγχρόνως ἰδανικά καί ἀξίες, γιὰ νά ἀποβλητῆ μιὰ γιά πάντα ὁ ξενόφερτος τρόπος ζωῆς.

5) Νά γίνεῖ προσπάθεια ἐνημερώ-

σης τῆς νεολαίας γύρω ἀπὸ τό πρόβλημα τῶν ναρκωτικῶν καί τῶν κινδύνων πού ἐγκυμονοῦν αὐτὰ γιά τὴν υγεία καί τὴν ὑπαρξὴ σάν ἐλεύθερον τὸ ἀτόμιο.

Προσπάθεια πού πρέπει νά ἀρχίσει ἀπὸ τό σχολεῖο, μέσα στό σχολεῖο ἀπὸ τοὺς μοναδικοὺς ἀρμόδιους φορεῖς τοὺς δασκάλους καί ὅπου μέσα ἀπὸ τὰ εἰδικὰ μαθήματα (Χημεία, Γενετῆ, Ἀνθρωπολογία κ.λ. π.) θά δίνεται τό πρόβλημα στήν σωστὴ του διάσταση καί μέ τό μέγεθος πού πρέπει, νά ἀναλύεται ἐπιστημονικά καί ὄχι νά παρουσιάζεται σὰ ἀπαγορευμένο καρπὸς καί «μπαμπούλας» γιά τὸν ὁποῖο δέν γίνε-ται οὔτε συζήτηση καί τελικὰ τραβάει περισσότερο τὴν νεολαία.

ΟΙ ΣΕΡΡΑΙΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΑΝΕΝΤΑΞΗ

Πριν λίγες μέρες η κυβέρνηση της Δεξιάς ολοκλήρωσε τον αντιλαϊκό της κύκλο, που με άκτινα τη λογική του «ανήκομεν εις την Δύσιν», άρχισε να διαγράφει με την ένταξη της χώρας μας στην ΕΟΚ. Έγκαταλείποντας την απροθυμία της να δεχτεί τις Νατοϊκές λύσεις, εξαναγκάζοντας τις... αντιρρήσεις της στα αμερικανικά σχέδια επανένταξης, οδήγησε τη χώρα μας στο στρατιωτικό κλοιό του ΝΑΤΟ, του οποίου τη στάση και το ρόλο γνωρίζουμε στο πραξικόπημα της 21—4—67 και στα γεγονότα του Πολυτεχνείου και της Κύπρου. "Αν και για ναμιαστε ειλικρινείς, η τυπική αποδέσμευση του '74, ενώ τίποτε ουσιαστικά δεν άλλαξε, ήταν αποτέλεσμα της λαϊκής πίεσης και έκφραση της υποχώρησης των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων μπροστά της.

Η πράξη αυτή της κυβέρνησης, κομμάτι της πολιτικής της του ατλαντισμού, δείχνει τα σχέδια της Δεξιάς να οδηγήσει τη χώρα μας σε μεγαλύτερη υποτέλεια και εξάρτηση από τους ιμπεριαλ. κύκλους της Δύσης. Η πολιτική της επανένταξης στο ΝΑΤΟ είναι θανάσιμα επικίνδυνη για τη χώρα μας. Είναι μια πολιτική δόλοτελα αντίθετη με τα συμφέροντα του λαού μας, αντίθετη γενικότερα με την υπόθεση της ειρήνης,

που περνά κρίσιμες στιγμές εξαιτίας του ιμπεριαλισμού. Είναι μια πολιτική που υπαγορεύεται μόνο από ταξικές προκαταλήψεις και πάθη.

Η σκανδαλώδης σιωπή της κυβέρνησης τη μέρα της συμφωνίας, σιωπή που σκόπευε στην υποτονική παρουσίαση των γεγονότων, σε συνδυασμό με τη «κατανόηση» που έδειξε στο στρατ. πραξικόπημα της Τουρκίας ενισχύει την άποψη, ότι η νέα φόρμουλα Ρότσερς είναι εντελώς άντεθνική και όχι μόνο δε λύνει, μα θα εξύψει σε επικίνδυνο βαθμό τα παραμείνοντα εθνικά προβλήματα. Η κυβέρνηση μειοψηφίας της Δεξιάς δεν είχε κανένα δικαίωμα, αγνοώντας τη λαϊκή θέληση να προχωρήσει στη πράξη αυτή κάνοντας τη χώρα μας όμηρο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Καλούμε όλο το δημοκρατικό λαό να καταδικάσει την πράξη αυτή και ν' αγωνιστεί αποφασιστικά ενάντια στη πολιτική της υποτέλεις. Για ν' αντιληφθεί η Δεξιά ότι η πράξη της αυτή δε θάξει τέλος στη πάλη για την εθνική μας ανεξαρτησία, μα θάξει τη πάλη αυτή σε μια καινούργια φάση, και νάγει σίγουρη πώς το τέλος της πάλης αυτής θα θέλει νικητή το λαό και όχι τα ξένα συμφέροντα.

ΕΞΩ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΤΟ

ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟ ΛΑΟ ΤΗΣ

ΝΕ ΓΙΝΕΙ Η ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑ Ε ΙΡΗΝΗΣ

ΝΑ ΦΥΓΕΙ Η ΔΕΞΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΣΤΗΝ ΕΟΚ

Συνέχεια από την σελίδα 11

στοχεύει παρά στη χρήση τους σαν μέσο πίεσης στις διεκδικήσεις των εργαζομένων. "Όπως λέει και ο Μάρξ «"Αν η συσσώρευση αυξάνει από την μία μεριά τη ζήτηση εργασίας, από την άλλη αυξάνει την προσφορά εργασίας με την απελευθέρωση εργατών, ενώ ταυτόχρονα η πίεση των ανέργων εξαναγκάζει τους εργαζόμενους να κινητοποιηθούν περισσότερο εργασία, δηλ. ως ένα βαθμό κάνει την προσφορά εργασίας ανεξάρτητη από την προσφορά εργατών. Η κίνηση του νόμου της προσφοράς και της ζήτησης πάνω σ' αυ-

τή τη βάση ολοκληρώνει την δεσποτεία του κεφαλαίου». Ειδικότερα δε στους συνδικαλιστικούς αγώνες προκύπτουν προβλήματα οργάνωσης και συντονισμού της πάλης με τους ξένους εργάτες. "Όλα αυτά κάνουν πιο δύσκολη την οργάνωση της ταξικής πάλης ενάντια στα μονοπώλια. Πάντως οι μετακινούμενοι προς την Ε.Ο.Κ. μόνο τυπικά θα έχουν ίσα δικαιώματα με τους ντόπιους εργαζόμενους, ενώ στη πραγματικότητα θά-ναι εργαζόμενοι δεύτερης κατηγορίας. Έχοντας υπόψη τις πρόσθετες δυσκολίες από τη γλώσσα και το χαμηλό ή ανύπαρκτο επίπεδο ειδίκευσης καταλαβαίνουμε ότι αυτοί που

πρώτα πληρώνουν τις συνέπειες μιας κρίσης είναι οι μετανάστες και μια αναγκαστική επιστροφή τους, εξύψει παραπέρα κοινωνικά προβλήματα στη χώρα. Παραπέρα με βάση την αρχή αυτή θα παρουσιαστεί εισροή στη χώρα ορισμένων κατηγοριών εργαζομένων από τις χώρες της Ε.Ο.Κ για να επανδρώσουν, σε κάθε μέσο κι ανώτερο επίπεδο, τις μεγάλες εταιρείες. Τέλος η απασχόληση ξένων εργατών θα φέρει τους Έλληνες εργάτες σε δεύτερη μοίρα, ενώ θα μεγαλώσει παράλληλα την ανεργία και την υπαπασχόληση.

Συνεχίζεται στο επόμενο